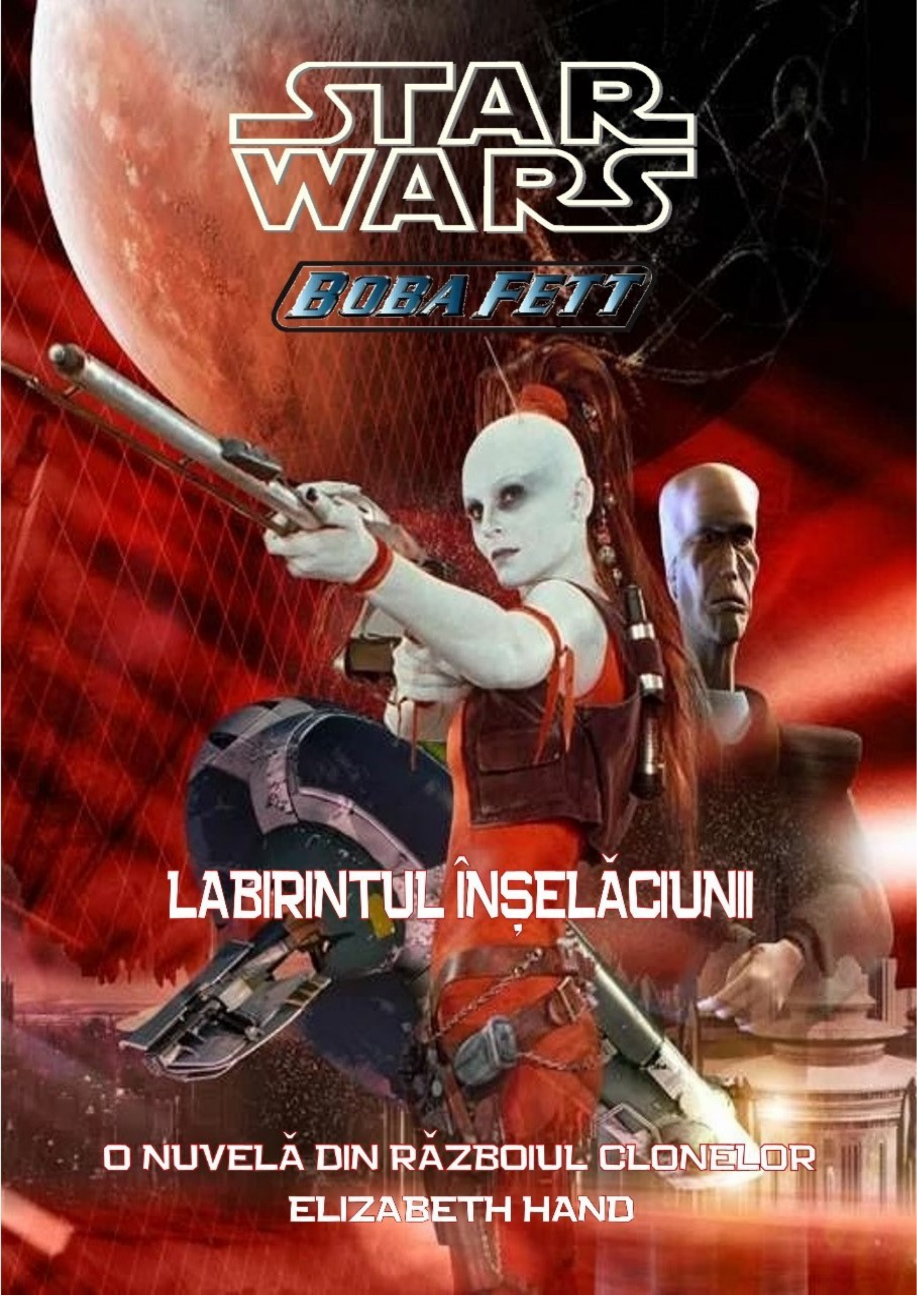

STAR WARS
BOBA FETT
LABIRINTUL ÎNȘELĂCIUNII
O NUVELĂ DIN RĂZBOIUL CLONELOR
ELIZABETH HAND

ELIZABETH HAND

STAR WARS

BOBA FETT

LABIRINTUL ÎNSELĂCIUNII

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

Elizabeth Hand
Boba Fett
Book 3 – Maze of Deception
2003

ELIZABETH HAND

Elizabeth Hand (născută pe 29 martie 1957) este o scriitoare americană de science-fiction şi fantezie, care a scris patru din cele şase cărţi din seria *Tânărul Boba Fett*. De asemenea, a fost programată să scrie o carte din *Epoca Vechii Republici*, dar ulterior a renunţat.

A scris o recenzie pozitivă despre novelizarea lui Alan Dean Foster a filmului *Trezirea Forţei* pentru Washington Post. În ceea ce priveşte propriile lucrări pentru franciza *Războiul Stelelor*, a declarat că cea mai bună parte au fost emailurile pe care le-a primit de la fanii tineri.

O scrisoare care s-a remarcat în mod deosebit, a fost cererea unui băiat de clasa a III-a care dorea să-i ia un interviu telefonic pentru un proiect şcolar.

…cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

PROLOG

Visul era întotdeauna acelaşi. Boba Fett se gândea întotdeauna la el ca fiind *Visul*, pentru că era singurul pe care şi-l amintea vreodată.

Singurul vis pe care voia să şi-l amintească vreodată.

În *Vis*, tatăl său, Jango Fett, era în viaţă. Îi arăta lui Boba cum să folosească un blaster. Arma – de un cenuşiu mat – era mult mai grea decât credea Boba că va fi.

— Aşa, spune Jango.

Nu purta casca Mandaloriană, aşa că Boba putea vedea ochii căprui ai tatălui său, de o inteligenţă calmă, dar nu reci. Nu când se uita la fiul său. Când ţinea tatăl său blasterul, părea uşor, o prelungire mortală a propriei mâini a lui Jango. Îi dădu arma lui Boba, care încearcă din răsputeri să-şi ţină mâna fixă în timp ce îl scotea din toc.

— Asigură-te întotdeauna că strânsoarea ta este fermă, continuă Jango, altfel un duşman ar putea să ţi-l smulgă din mână. Uite-aşa…

Făcu o mişcare rapidă şi blasterul zbură din mâna lui Boba. Boba îşi ridică ochii consternat, aşteptându-se la o mustrare, dar tatăl său era zâmbitor.

— Ţine minte, fiule – să nu ai încredere în nimeni, dar foloseşte-i pe toţi.

Atunci Boba se trezea.

Uneori mesajul tatălui său era diferit, iar uneori arma era diferită. Avea ori un aruncător de săgeţi, ori o rachetă.

Dar un lucru nu se schimba niciodată.

Boba se trezea întotdeauna din Vis. Iar tatăl său era încă mort.

Capitolul 1

— Boba! S-a terminat leneveala! Am nevoie de tine – ne apropiem de planetă.

Boba îşi ridică ameţit privirea din locul unde dormise în carlinga lui *Sclav I*. Lângă el, pe locul unde, înainte, tatăl său ar fi stat la comanda navei, vânătorul de recompense Aurra Sing era ghemuită deasupra consolei. Se uita fix la ecran. Era plin cu simboluri lipsite de sens pentru Boba Fett – coordonatele precise ale destinaţiei lor rămâneau criptate.

— Da! murmură Aurra Sing triumfătoare. Aproape am ajuns.

Se uită într-o parte, la Boba. El întoarse repede capul. Nu trebuia să ştie unde mergeau. Făcea parte din înţelegere. Aurra Sing îi va aduce pe amândoi, folosind coordonatele pe care le descoperise în baza de date a lui *Sclav I*. Coordonatele făceau parte dintr-un sistem complex – o hartă a comorilor, într-adevăr – care detalia locurile în care tatăl lui Boba depozitase, prin toată galaxia, o vastă avere în credite şi metale preţioase. Jango Fett fusese vânător de recompense – un vânător extrem de bun. Fusese şi extrem de deştept. Fiind antrenat ca un mare războinic Mandalorian, Jango învăţase cea mai importantă lecţie dintre toate: *Pregăteşte-te pentru ce e mai rău*. Şi astfel, se asigurase că fiul său, Boba, va avea acces la avere după moartea sa. Averea nu putea fi obţinută niciodată de altcineva, deoarece codul de acces era programat astfel încât doar scanarea retinei şi ADN-ul lui Boba să o poată obţine.

Întrucât Boba era singura clonă nealterată a tatălui său, el şi numai el împărtăşea materialul genetic pur al lui Jango. Dar Boba nu ştia unde se află averea. Numai Aurra Sing ştia asta, pentru că accesase înregistrările de pe nava tatălui său. Navă care acum ar fi trebuit să fie a lui Boba Fett. Boba se uită atent la persoana de lângă el. La smocul ei de păr roşu aprins, strălucitor pe pielea albă de parcă era moartă. La ochii ei care ardeau ca nişte sori gemeni.

— *Este una dintre cele mai letale luptătoare pe care le-am cunoscut vreodată, îi spusese Jango lui Boba, cândva, cu ani*

înainte. A fost instruită de Jedi, dar dintr-un anumit motiv îi urăşte mai mult decât pe oricine din galaxie – şi asta spune ceva! Să nu o enervezi niciodată, fiule. Şi, mai presus de toate, să nu ai încredere în ea.

Boba Fett cu siguranţă nu avea încredere în ea. Cine ar avea? Aurra Sing era la fel de subţire, musculoasă şi delicată ca o aristocrată Kuat, dar la fel de mortală ca un savrip Mantellian[1]. Era un vânător solitar şi un prădător letal.

La fel ca tatăl meu. La fel cum voi fi şi eu, gândi Boba.

Privirea lui deveni admirativă – deşi era prea deştept ca să o lase pe Aurra Sing să vadă asta!

— Pregăteşte-te pentru coborâre, izbucni ea în timp ce introducea codurile finale de aterizare. În curând vei începe să te faci util, puştiule!

Coordonatele încă erau criptate. Dar mai devreme, în timp ce Aurra Sing era distrasă momentan, Boba aruncase o privire pe ecran şi furase o imagine despre datele itinerariului. Erau undeva în Lumile Nucleului. La mare distanţă de Bespin şi Oraşul Norilor, unde se întâlnise cu Aurra. Boba ştia despre Lumile Nucleului din ceea ce auzise în convorbirile tatălui său. Era un loc bun pentru a cumpăra arme – un loc bun pentru a cumpăra orice, dacă se gândea mai bine. Poate că era un loc bun pentru a moderniza *Sclav I* – odată ce scăpa de Aurra Sing.

Nu ştia numele destinaţiei lor reale şi nu putea citi coordonatele planetei, dar putea să o vadă pe monitor. Era o planetă de dimensiuni medii, la fel de strălucitoare şi faţetată ca o bijuterie verde-aurie. Îi aruncă o privire lui Aurra Sing, dar ea era ocupată cu programarea aterizării. Se uită iar la planeta de pe ecran. Se derula un şir de numere şi litere neinteligibile şi apoi, o singură frază pe care reuşi să o înţeleagă. *Aargau. Accept de aterizare acordat*. Aargau. Deci, acolo mergeau.

Păcat că nu am auzit niciodată de ea, oftă Boba.

Centurile de aterizare îi amorţeau mâinile. Când încercă să se aşeze mai confortabil, Aurra Sing îl privi încruntată.

---

[1] Savrip Mantellian – specie originară de pe Ord Mantell, de dimensiuni mari, cu piele cenuşie şi capul prevăzut cu coarne, cu ochii roşii, ataşaţi de corp prin gâturi lungi, parţial acoperite cu fire de păr portocaliu. Savripul Mantellian avea o pereche de braţe lungi şi puternice care se terminau cu mâini ce aveau patru degete, cu gheare, şi două picioare scurte cu labe cu trei degete.

— Vrei să ieşi acum? spuse ea făcând un gest spre nişa pentru gunoi. Se poate aranja!

Boba strânse din dinţi, forţându-se să zâmbească, scuzându-se.

— Îmi pare rău.

Să nu ai încredere în ea, spusese tatăl său. Dar Boba încheiase o înţelegere cu ea. Fusese de acord – fără tragere de inimă – să împartă comoara cu ea, jumi-juma.

Nu avea de ales. Nu avea bani, nici credite, nici bunuri, în afară de geanta de zbor, casca Mandaloriană a tatălui său şi *Sclav I*. Nu avea prieteni aici, oriunde se afla. Şi nu avea prieteni nicăieri. Chiar şi atunci când avusese şansa să aibă un prieten, îl pierduse repede. Se putea baza doar pe el însuşi: un copil de unsprezece ani cu pregătirea tatălui său, reflexele foarte rapide ale tatălui său, cu instinctele lui de luptă... şi propriul său talent pentru supravieţuire.

— Gata? lătră Aurra Sing.

Era o comandă, nu o întrebare.

— Gata, spuse Boba şi se pregăti pentru coborârea lor finală pe Aargau.

Capitolul 2

Aargau nu era prima planetă pe care Boba Fett o vizita, nici măcar a doua. Pentru un copil, Boba văzuse o mulţime de planete, într-un timp scurt. Fusese pe lumea sa natală – Kamino – cenuşie, plină de nori, unde ar fi putut trece luni fără să vadă nimic altceva decât averse de ploaie argintie şi să nu audă nimic altceva decât sunetele vântului şi al apei. Mai fusese pe Geonosis, o planetă mare, deşertică, care strălucea sub inelele sale portocalii, locul unde Boba îl îngropase pe tatăl său; şi apoi Bogden, o mică planetă înconjurată de atâtea luni încât arăta de parcă făcea parte dintr-un joc gigantic de Wuur-marble[2].

Şi mai era *Candaserri*. Nava Republicii – *Candaserri* – nu era o planetă, desigur, dar pentru Boba părea aproape la fel mare. Pe *Candaserri* dăduse peste detestaţii de Jedi, deşi nu şi peste Mace Windu, Jediul care îl ucisese pe tatăl lui Boba. Cu toate astea, cu excepţia Jedilor, *Candaserri* nu fusese chiar atât de rea. Cu siguranţă nu fusese la fel de dezgustătoare precum Raxus Prime, ghena de gunoi toxic a galaxiei, unde Boba Fett îl văzuse ultima dată pe Conte.

Se gândea întotdeauna la el ca fiind *Contele*, deoarece avea două nume – Tyranus şi Dooku. Tatăl lui Boba îi spusese întotdeauna fiului său:

— Dacă mi se întâmplă ceva, găseşte-l pe Conte. El va şti cum să te ajute.

După cum se dovedise, Contele îl găsise primul pe Boba. O angajase pe Aurra Sing pentru a-l aduce pe fiul lui Jango Fett – pentru a-l ţine în siguranţă, îl asigurase Contele pe Boba. Aurra Sing păstrase *Sclav I* ca parte a plăţii sale, ceea ce Boba nu credea că este corect – fusese nava tatălui său şi, normal, acum ar trebui să fie nava lui Boba.

Dar nu te-ai certat cu Contele, la fel cum nu te-ai certat nici cu Aurra Sing. Nu, dacă voiai să mai trăieşti, oricum, gândi Boba în timp ce aştepta ca *Sclav I* să aterizeze pe Aargau.

Contele era un om înalt, imperios, cu privire îngheţată. La fel ca Aurra Sing, fusese instruit ca Jedi – deşi spre deosebire

[2] Wuur-marbles – joc pentru copii.

de Aurra Sing, Contele îşi terminase pregătirea şi chiar fusese Maestru – ceea ce îl făcea şi mai periculos. Şi, la fel ca Aurra Sing, Contele îi ura acum pe Jedi.

Când Boba îl auzi pentru prima dată pe tatăl său vorbind despre Conte, Jango îl numise Tyranus. Tyranus fusese cel care îl recrutase pe Jango Fett ca sursă pentru marea armată de clone creată pe Kamino. În aparenţă, fiecare soldat clonă semăna cu Jango Fett ca adult. Dar numai Boba Fett semăna cu adevărat cu tatăl său. Spre deosebire de soldaţii clone, ADN-ul lui Boba nu fusese modificat genetic. Crescuse într-un ritm normal, nu în ritmul accelerat în care creşteau clonele. Boba credea despre clone că erau, într-un fel, înfiorătoare.

Erau mişto, pentru că puteau lupta mai bine decât orice armată de droizi, dar erau şi ciudaţi, pentru că arătau atât de mult ca tatăl său.

Contele era şi mai înfiorător. Mai ales că Boba ştia că avea două identităţi.

Tyranus crease soldaţii clone folosiţi acum de Republică, în timp ce Dooku era de partea inamicilor Republicii: separatiştii. Doi bărbaţi aflaţi în poziţii opuse – dar amândoi fiind aceeaşi persoană! Şi numai Boba Fett ştia asta. Acum zâmbi, gândindu-se la asta.

Cunoaşterea unui secret înseamnă putere, îi spusese tatăl său întotdeauna. *Dar numai dacă rămâne secretul tău*.

— Gata, mormăi Aurra Sing. În jurul lor, nava tresări din cauza forţei de reintrare în atmosferă. Şi... acum!

Prin ecranul din faţa lor, apăru Aargau pentru prima dată. Suprafaţa planetei era invizibilă. Tot ce putu vedea era o singură piramidă, imposibil de uriaşă, care se ridica din negura norilor, ca un vârf enorm de oţel strălucitor, mult, mult mai jos.

— Ce e aia? întrebă Boba înspăimântat. Nu mai văzuse niciodată un artefact atât de mare. Aia e... acolo locuiesc fiinţe?

Aurra aprobă din cap.

— Da. Aargau este condusă de Clanul Bancar InterGalactic. Sunt obsedaţi de organizare şi control. Aşa că o mare parte din porţiunea locuibilă a planetei este o singură piramidă gigantică. Este împărţită în şapte niveluri. Nivelul superior este cel mai mic, desigur, astfel încât echipele de securitate să poată verifica toţi vizitatorii care vin şi pleacă. Apoi, pe măsură ce cobori, găseşti administraţia, apoi băncile,

seifurile şi trezoreria. Nivelul comercial şi cel de locuit este sub acestea.

Boba privi în jos. Putea vedea peste tot pe suprafaţa piramidei linii zigzagând între nivelurile în trepte ale piramidei. Clipeau lumini, se vedeau canioane luminoase şi tuneluri în culori strălucitoare.

— Wow! Este ca un labirint uriaş, spuse el admirativ.

— Ai dreptate. Droizii sunt programaţi pentru a-şi găsi drumul pe toate nivelurile, dar fiinţele pot petrece ani întregi memorând coduri de acces şi diagrame şi totuşi să se piardă. Se spune că, dacă cobori la un nivel greşit, îţi poţi petrece întreaga viaţă rătăcind, fără să-ţi găseşti vreodată drumul înapoi către locul de unde ai plecat.

Misto! gândi Boba.

Se uită pe furiş la Aurra Sing. Odată ce-şi va recupera partea din averea tatălui său, poate că o va putea pierde pe Aurra prin acest labirint planetar, va putea recâştiga controlul asupra lui *Sclav I* – şi să-şi recâştige libertatea. Pipăi în buzunar după cartea pe care i-o lăsase tatăl lui. Era averea pe care Boba o preţuia mai presus de orice, cu excepţia căştii Mandaloriane a tatălui său. Casca era în siguranţă în zona de dormit a lui Boba. Cât despre carte, decisese recent să o aibă întotdeauna cu el. Conţinea informaţii şi sfaturi pe care tatăl său le înregistrase pentru el. Într-un fel, era ca şi cum avea o conexiune cu tatăl său, chiar dacă Jango Fett era mort.

Dar Boba nu voia să se gândească la asta. După ce se asigură că este la locul unde trebuia să fie, îşi îndreptă atenţia înapoi la ecran. *Sclav I* se apropia de vârful piramidei sclipitoare. Mult mai jos, Boba putea vedea pâlpâiri de lumină verde, roşie şi albastră. Făcea ca totul să pară a fi parte dintr-un circuit gigantic.

Arătă spre zonele cele mai adânci ale planetei, care scânteiau strălucitor.

— Ce este acolo jos? întrebă el. La cel mai scăzut nivel?

— Acela este Oraşul Subteran, copile. Ei spun că se poate face orice acolo jos – dacă îţi poţi găsi drumul.

Se lăsă pe spate în scaunul de comandă, rânjind în timp ce computerul navei intra, în sfârşit, în contact cu forţa de securitate a planetei. Pe ecranul din faţa ei, era ceva scris cu

litere verzi – nu coordonate criptate, ci litere pe care Boba le putea citi clar.

Bine aţi venit pe Aargau.

Acum intraţi într-o zonă neutră.

— Ha! spuse Aurra Sing. Îşi desfăcu centura de siguranţă şi se ridică, scuturându-şi coama de păr roşu. Zonă neutră! Nu există aşa ceva!

— Ce vrei să spui? întrebă Boba.

Sări de pe scaun şi o urmă până în cala de acostare a lui *Sclav I*.

— Adică nimeni nu este vreodată neutru. Nu chiar. Toată lumea şi totul are un preţ – trebuie doar să-ţi dai seama care este.

Îşi verifică armele în mod reflex, apoi îi aruncă o privire lui Boba.

— Cred că eşti pregătit – la urma urmei avem nevoie doar de tine. Lasă banca să-ţi verifice identitatea şi să-ţi predea banii!

Rânji, apoi introduse codul pentru deschiderea uşilor exterioare ale navei.

— Vino, copile – hai să ne îmbogăţim!

Capitolul 3

Boba decise repede că Aargau era cu siguranţă cea mai curată planetă pe care fusese vreodată. Zona de aterizare era ca interiorul unui holoecran gigantic, cu lumini intermitente şi clădiri joase, viu colorate. Străzile erau largi şi goale de orice vehicul, cu excepţia altor câteva speedere aeriene care aterizaseră recent. Puteau fi văzute puţine fiinţe sau droizi. Nici măcar apartamentul spartan al tatălui său de pe Kamino nu fusese la fel de curat! Şi totul era scăldat într-o lumină roşie – o lumină aspră care făcea să-l înţepe ochii pe Boba.

— Atmosfera are culoarea asta? întrebă el.

Aurra Sing clătină din cap.

— Nu. E de la razele infraroşii speciale, explică ea, în timp ce ieşeau din *Sclav I*. Aargau are o atmosferă umană standard. Fiecare nivel este codificat prin culori. Se presupune că face să fie mai uşor să-ţi găseşti drumul. Îmi dă dureri de cap.

— Şi mie. Boba îşi frecă ochii. Deci, nivelul ăsta este roşu?

— Corect. Razele infraroşii ajută la dezinfectarea navelor care intră – şi a vizitatorilor. Aargau are o mulţime de reguli.

Câţiva soldaţi în uniformă se plimbau printre celelalte nave aflate în zona de aterizare. Chiar şi în uniformă, şi cu feţele ascunse de căşti, Boba îi recunoscu. Erau soldaţi clonaţi, membri ai armatei clone create de contele Tyranus. Aargau făcea parte din Republică, ceea ce explica de ce erau clonele aici. În una dintre celelalte zone de aterizare, Boba recunoscu un bombardier al Republicii. De acolo veniseră trupele clone. Dar de ce era un bombardier aici? Venise să realimenteze? Boba privi cum se apropiau soldaţii. Era o senzaţie ciudată, să vadă din nou clonele. Boba ştia că fiecare dintre ei aveau chipul, ochii, gura tatălui său – dar nu şi zâmbetul tatălui său. Pentru că zâmbeau foarte rar, dacă o făceau vreodată. Boba o putea vedea pe Aurra Sing încordându-se în timp ce soldaţii se apropiau de ei. Dar ei au dat doar din cap politicos. Au aruncat o privire scurtă spre *Sclav I*, apoi au mers mai departe.

— Nu ne caută, spuse Boba surprins. Se uită înapoi la soldaţi. Nici nava.

Aurra ridică din umeri.

— Nu este chiar munca lor. Ei luptă, nu verifică cargoboturile. Oricum, nimeni nu se deranjează să introducă nimic pe Aargau. E prea bogată. Au ei o zicală: Mai bine săraci pe Aargau decât bogaţi oriunde altundeva. Asta este banca întregii galaxii. Există suficiente metale preţioase în seifurile de pe Aargau pentru a îmbrăca o întreagă armată de o mie de ori.

— Într-adevăr? Boba rânji viclean pentru sine.

Dacă banca de aici era atât de bogată, va observa dacă dispăreau câteva lingouri de aur? De parcă ar fi putut să-i citească gândurile, Aurra Sing adăugă.

— Este uşor să ajungi în Aargau. Să pleci este mai dificil – nu vrei să ştii ce fac cu cei pe care îi prind încercând să facă contrabandă cu lucruri de pe planetă. Se întoarse şi îi aruncă un rânjet urât. Nici măcar să nu te gândeşti să mă tragi pe sfoară, copile. Este de ajuns să te suspecteze de contrabandă şi eşti terminat. Pe cine va crede un ofiţer de securitate? Pe un adult sau pe un copil?

Nu sunt doar un copil – sunt copilul unui vânător de recompense, gândi Boba încruntat. Dar nu spuse nimic.

— Aşa că rămâi cu mine, şuieră Aurra Sing în timp ce se îndreptau spre o consolă mare şi strălucitoare.

Un panou holografic imens pâlpâia în aer deasupra ei. Derula un mesaj care se repeta de mai multe ori, în sute de limbi diferite.

Bine aţi venit pe Aargau, bijuteria sistemului Zug!

Respectaţi următoarele reguli:

I. Nu scoateţi ilegal metale preţioase.

II. Nu aveţi voie să aveţi arme cu excepţia cetăţenilor de pe Aargau.

III. Nu conspiraţi pentru a frauda, discredita sau înşela Banca de pe Aargau.

Infracţiunile de mai sus sunt pedepsite prin executare imediată.

Ea ar avea mici probleme cu regula numărul II, gândi Boba privind-o pe Aurra Sing. Dar Aurra Sing nu se obosi să citească regulile. Păşi direct prin panou şi intră în centrul vamal. Boba se grăbi să o ajungă din urmă.

— Bine aţi venit pe Aargau, spus însoţitoarea de la consola vamală centrală.

Era humanoidă, înaltă şi slabă, cu pielea palidă care o marca drept membră a Clanului Bancar InterGalactic, de pe Muunilinst. Purta un costum din plasteel[3] scump cu aur şi argint. Nasturii arătau ca platina adevărată, cu inserţii intermitente, de culoarea smaraldului. Direcţionă un mic scaner de retină, mai întâi spre ochii lui Boba, apoi spre ai Aurrei. După finalizarea scanării, aruncă o privire pe afişajul dispozitivului. Expresia ei nu trăda nimic.

— Pot să vă întreb care este scopul vizitei dumneavoastră? întrebă ea.

— Sunt gardianul acestui băiat, numit de familia sa, pentru a se asigura că primeşte educaţia pe care o merită, minţi Aurra. Boba tresări la gândul de a fi înrudit cu ea. Suntem aici pentru a verifica starea *Contului* său *de Economii Instituţionale Universale cu Randament Ridicat*.

— Foarte bine, zâmbi blând însoţitoarea. Pot vedea dovezile investiţiei?

Pentru o clipă, Aurra Sing nu spuse nimic. Apoi strecură un card strălucitor mic spre însoţitoare. Ochii lui Boba se lărgiră: cardul era codificat cu informaţiile de acces la averea secretă a tatălui său! Aurra Sing se uită la însoţitoare şi spuse:

— Cred că veţi găsi acolo tot ce aveţi nevoie.

Însoţitoarea strecură cardul într-un alt scaner. Scannerul bipăi şi clipi. Însoţitoarea citi informaţiile afişate.

— Da, spuse ea. Se uită la Boba. Eşti Boba Fett?

Boba aprobă din cap şi însoţitoarea zâmbi.

— Cu acest tip de card, aş presupune că eşti un tânăr destul de bogat!

— Da, fu de acord Boba.

Dar cu siguranţă nu se simţea – nici nu părea – bogat! Aruncă o privire în jos la ceea ce purta. Tunică albastru-gri peste pantaloni albastru-gri, cizme negre până la genunchi. Chestii standard, nu de felul în care s-ar îmbrăca un copil bogat. Ar conta asta pentru oamenii de securitate de pe Aargau? Cu siguranţă, însoţitoarei nu părea să-i pese. Aruncă o nouă privire la cardul de informaţii strălucitor pe care i-l dăduse Aurra Sing, aflar încă în fanta de pe birou.

---

[3] Plasteel – varietate de material dur.

— În calitate de vizitatori pentru prima dată pe Aargau, spuse ea, sunteţi autorizaţi să vizitaţi nivelurile unu până la trei. Acolo sunt stocate conturile bancare şi metalele preţioase din afara planetei. Propriile tale credite vor fi la unul dintre aceste niveluri. Odată ce aţi retras creditele sau metalele din cont, puteţi achiziţiona autorizaţii către nivelurile patru şi cinci. Nivelul patru este locul în care puteţi aranja pentru cazare, iar nivelul cinci este locul în care puteţi cumpăra provizii.

— Ce este la nivelul şase? întrebă Boba.

— Facilităţi de divertisment şi recreere.

Boba rânji.

— Şi nivelul şapte?

Însoţitorul vamal îi aruncă un zâmbet rece.

— Nivelul şapte este Oraşul Subteran. Un tânăr ca tine nu ar avea treabă acolo. Desigur, încurajăm comerţul liber, aşa că nu restricţionăm comercianţii sau negustorii de oriunde din galaxie. Ca urmare, puteţi găsi acolo câteva personaje foarte rele. Este foarte periculos, mai ales cu recentele lupte împotriva Separatiştilor. Republica a trimis o forţă de menţinere a păcii pentru a se asigura că investiţiile sale rămân protejate.

Ea continuă să se uite la Boba şi spuse mai departe.

— De asemenea, trebuie să fii sigur că nu îţi schimbi banii cu nimeni care nu este membru licenţiat al Clanului Bancar InterGalactic. Există bişniţari pe piaţa neagră de pe Aargau. Este ilegal să faci afaceri cu ei. Dacă eşti prins, vei fi deportat imediat. Şi vei fi prins. Înţelegi?

Boba dădu din cap serios.

— Da, spuse el.

Lângă el, Aurra Sing se agită nerăbdătoare.

— Mulţumesc, spuse ea. Începu să se întindă spre cardul de informaţii. Acum, dacă nu vă supăraţi...

Dar, înainte să se poată mişca, însoţitoarea ridică mâna. Aparent din neant, apărură mai mulţi droizi de securitate S-EP 1 şi se agitară spre birou. Erau urmaţi de un droid care făcu să-i bubuie inima lui Boba de frică şi uimire.

Era un droid asasin IG.

Capitolul 4

Boba o auzi pe Aurra oprindu-şi brusc respiraţia. În spatele biroului, însoţitoarea făcu o mişcare de tăiere cu mâna. Droidul asasin se opri. Ridică încet un braţ. Laserele sale erau îndreptate chiar spre Aurra Sing!

Instinctiv, vânătorul de recompense se lăsă într-o poziţie defensivă.

— Cheamă-i înapoi!, ordonă ea spre însoţitoare.

Dar însoţitoarea clătină doar din cap.

— Ţi-am spus, spuse ea cu vocea ei calmă. Se uita fix la blasterul Aurrei. Va trebuie să-ţi laşi armele aici.

— Niciodată! spuse Aurra Sing.

Întinse mâna spre blaster, dar se opri brusc când văzu că droidul asasin apucă grenada de şoc.

— O, spuse Aurra. Îşi retrase mâna de pe blaster. Îmi pare rău! Cred că am trecut cu vederea acel detaliu. Eram atât de ocupată cu alte lucruri la care mă gândeam. Se uită la Boba şi zâmbi – un zâmbet care semăna mai degrabă cu o grimasă. Nu, Boba?

— Da, spuse Boba. Speră că rânjetul pe care i-l dădu însoţitoarei nu arăta la fel de fals ca cel al Aurrei Sing. Am fost atât de încântaţi să aterizăm în sfârşit aici, încât am uitat!

Însoţitoarea se întoarse dinspre Aurra pentru a-i zâmbi îngăduitoare.

— Sunt sigură că da.

Of, proşti mai sunt adulţii! gândi Boba. Ştia că verificarea armelor era singura şansă de a se putea despări de Aurra – imediat.

— Dar tot trebuie să-ţi laşi armele aici, continuă însoţitoarea. Se uită iar spre Aurra Sing – doar că de data asta nu zâmbi. Pedeapsa este moartea. Ăsta este ultimul avertisment.

Aurra Sing se încruntă.

— Nu umblu niciodată fără armă.

— Nu ai citit regulamentul planetar? Însoţitoarea începu să recite într-un ritm monoton. *Nu scoateţi ilegal metale*

preţioase. Nu aveţi voie să aveţi arme cu excepţia cetăţenilor de pe Aargau.

Aurra o întrerupse repede.

— Le pot lăsa pe nava mea?

Însoţitoarea aprobă din cap.

— Foarte bine. Dar va trebui să fii escortată de personalul de securitate.

Făcu semn către paznicii de securitate în uniformă care priveau de la câţiva metri distanţă. În depărtare, Boba văzu alte siluete în uniformă care dădeau târcoale.

Unii aveau feţele ascunse în spatele căştilor; alţii erau cu capul gol.

— Am nevoie de o escortă Sigma Roşu, anunţă însoţitoarea în comunicator. Are permisiunea să se întoarcă la nava ei, le spuse ea droizilor şi făcu un alt gest de tăiere.

La comanda însoţitoarei, droizii se retraseră. În acelaşi timp, doi dintre agenţii de pază în uniformă se îndreptară spre birou.

— E vreo problemă aici? întrebă unul dintre ei.

Se uită suspicios la Aurra Sing. Boba simţi că inima începe să-i bată din nou.

Ce se întâmpla dacă erau obligaţi amândoi să părăsească Aargau înainte de a lua averea pe care i-o lăsase tatăl său? Ar fi fost la fel de rău ca mai înainte. Mai rău, de fapt – pentru că ar fi rămas pe cap cu Aurra Sing! Dar Aurra părea să se gândească la acelaşi lucru. Expresia ei deveni brusc gânditoare. Le aruncă paznicilor acelaşi zâmbet fals pe care i-l oferise însoţitoarei acum câteva clipe.

— Colaborez, domnule ofiţer, spuse ea.

Dar privirea pe care i-o aruncă lui Boba nu era fericită. Paznicul clonă continuă s-o urmărească suspicios pe Aurra. Însoţitoarea se uita şi ea, de asemenea. Arătă spre Aurra Sing.

— Vă rog să o însoţiţi înapoi la nava ei, spuse însoţitoarea.

Paznicii flancară vânătorul de recompense, câte unul pe ambele părţi.

— Aveţi grijă ca armele ei să fie bine depozitate la bord, continuă însoţitoarea. Se uită la Aurra. Odata ce ai făcut asta, gardienii te vor însoţi înapoi la acest birou. Apoi îţi voi da

autorizaţia finală, şi vei putea accesa celelalte niveluri de pe Aargau.

Aurra Sing îi aruncă o privire fixă. Se uita la uniforma însoţitoarei: aceasta purta un blaster.

— Cum rămâne cu tine? se răsti Aurra. Eşti înarmată!

— Tu nu asculţi? întrebă însoţitoarea uimită. Cetăţenii pot purta arme. De fapt, este ilegal pentru cetăţenii de pe Aargau să nu poarte arme.

Aurra Sing se întoarse să se uite fix la Boba.

— Ce spui despre el? întrebă Aurra arătând supărată spre Boba. De ce nu sunt paznici cu el?

Însoţitoarea se uită la Boba. El se asigură că părea cât mai tânăr şi mai inocent posibil – asta era şansa pe care o căutase. Însoţitoarea clătină din cap, aproape simpatizându-l pe băiat.

— Nu este înarmat, spuse ea cu voce calmă. Pe Aargau, cetăţenii liberi pot veni şi pleca după bunul plac, odată ce au primit drept de trecere. Băiatul a primit drept de trecere. Şi nu a încălcat nicio regulă. Poate decide singur ce să facă.

Se întoarse spre Boba.

— Boba Fett. Vrei să-ţi însoţeşti tutorele la navă? Sau vrei să rămâi aici?

Libertate!

— Aştept aici, spuse el, încercând să nu-şi lase emoţia să se vadă.

Pentru o clipă, crezu că Aurra o să-l lovească. Dar apoi păru să se gândească mai bine. La urma urmei, un tutore adevărat l-ar ataca pe cel pe care îl are în grijă?

— Ar fi bine să aştepţi! se răsti ea. Mă întorc imediat, aşa că e mai bine să nu te mişti!

Paznicii stăteau lângă ea, privind-o. Aurra se întoarse.

— Să terminăm odată, spuse ea.

Începu să meargă spre *Sclav I*, cu câte un paznic de ambele părţi. Dar când ajunse la cala de depozitare, se uită înapoi la Boba pentru ultima oară. Faţa ei era calmă, dar el vedea furia în ochii ei.

Totuşi, când dispăru, Boba nu se putu abţine să rânjească în sinea lui.

În sfârşit. Era singur.

Capitolul 5

Boba se uită fix la umbra lui *Sclav I* care aştepta în zona de aterizare. Nu mai putea să o vadă pe Aurra sau pe gardieni. Dar îi plăcea să privească nava – nava sa. Casca Mandaloriană pe care i-o lăsase tatăl său era încă la bord, unde o lăsase Boba, ascunsă de Aurra Sing. Îşi dorea acum să se fi gândit să-şi aducă casca cu el. Îi salvase viaţa când o purtase pe Raxus Prime. Şi, cu casca pusă, putea fi confundat cu un adult. Uneori, asta putea fi util.

Dar alteori – ca acum – era de asemenea util să fii copil. Nimeni nu se aştepta ca un copil să fie atât de deştept sau de independent cum era Boba. Nimeni nu se aştepta ca un copil să ştie că Dooku şi Tyranus erau aceeaşi persoană. Şi nimeni nu se aştepta ca un copil să aibă planuri care să nu includă un părinte sau tutore. Mai ales un tutore precum Aurra Sing, care îl folosea doar – şi avea să scape de el în momentul în care nu-i va mai fi de folos. Nu avea nicio îndoială în privinţa asta.

Boba ştia că avea foarte puţin timp până când Aurra se întorcea de pe navă. Când se întorcea, va trebui să meargă cu ea la unul dintre nivelurile inferioare pentru a lua averea tatălui său. Boba ştia că nu se poate avea încredere în ea. Dacă ar avea şansa, l-ar trage pe sfoară. Şi nu are deloc dreptul la bani, îşi spuse Boba supărat. Tatăl meu a adunat averea asta pentru mine! Nu pentru alt vânător de recompense – şi mai ales nu pentru Aurra Sing! Dar fără Aurra, nu avea de unde să ştie cum să găsească comoara tatălui său. Era pe aici pe undeva, pe Aargau – dar unde? Însoţitoarea spusese că va fi pe unul dintre primele trei niveluri – dar fiecare nivel era enorm. Fără credite, Boba ar putea fi la fel de bine pe Raxus Prime.

Oftă tare. Apoi, amintindu-şi unde era, se întoarse puţin îngrijorat şi se uită la însoţitoarea plictisită, în uniforma Clanului Bancar. Se aşteptase să-l urmărească. Nu asta făceau adulţii? Te urmăreau tot timpul, ca să nu te poţi mişca sau chiar să gândeşti, pe cont propriu? Boba ura asta, la fel cum tatăl său ura orice fel de supraveghere, de către Ghilda Vânătorilor de Recompense sau oricine altcineva. Dar însoţitoarea părea să fi

uitat cu totul de Boba Fett. Stătea la birou, cu spatele spre el. Vorbea într-un comunicator şi privea ecranul unui computer. Boba tocmai începuse să se întoarcă din nou, când ceva strălucitor de pe birou îi atrase atenţia.

Cardul de informaţii! Aurra Sing uitase să îl ia înapoi!

Era încă în fanta de pe birou, strălucind încet în lumina roşie, aspră.

— Wow! şopti Boba în sinea lui, încântat.

Dacă ar fi putut să-l obţină, ar fi putut să-l folosească pentru a localiza averea tatălui său! Boba se uită pe furiş în jur. Peste piaţă, droizii de securitate planau lângă un grup de uşi de turbolift. Pe cealaltă parte a pieţei, un grup de gardieni în uniformă stătea lejer, vorbind. Mai multe persoane purtând haine care îi identificau ca fiind membrii Clanului Bancar se îndreptau spre birou. Într-un minut vor fi aici.

Însoţitoarea se va întorce să-i întâmpine şi Boba va pierde şansa! Întinse repede mâna peste birou. Pentru o clipă mâna lui pluti deasupra cardului strălucitor. Apoi, repede ca un fulger, îl apucă.

A fost uşor! gândi el. Aruncă o privire spre birou. Însoţitoarea încă era cu spatele la el – dar în timp ce o privea, ea începu să se întoarcă.

Boba lăsă repede capul în jos.

Nu fugi, gândi el, deşi fiecare nerv din corpul lui striga *Fugi!* Nu se uită înapoi – deşi în fiecare secundă şi-o imagina pe însoţitoare observând şi strigând după el să se oprească. Începu să se îndepărteze, pe cât de repede şi de tăcut putea. Traversă zona, cu capul încă plecat, cu mâna transpirată strângând cardul strălucitor. Se îndreptă către turbolifturile care coborau la nivelurile inferioare.

Nu te uita înapoi, îşi repeta mereu. Nu te uita înapoi!

Dar mai mult decât orice, asta era ceea ce dorea să facă – să privească în urmă şi să vadă dacă Aurra Sing ieşea din *Sclav I*. Trebuia să se întoarcă deja.

Se forţă să continue. Era unul dintre cele mai grele lucruri pe care le-a făcut vreodată. Instinctul lui Boba era, întotdeauna, de a acţiona – de a fugi, de a lupta, de a păcăli pe oricine încerca să-l oprească. Dar acum, doar tăcerea şi camuflajul l-ar mai salva. Şi abilitatea de a se pierde în mulţime. De a nu atrage atenţia asupra sa.

Boba se uita fix la podeaua de sub el, rece şi roşie şi strălucitoare, curată, după cum era totul pe Aargau. La aproape douăzeci de metri în faţa lui era zidul şi şirurile de turbolifturi uriaşe.

Ce le spusese însoţitoarea? Boba încercă să-şi aducă aminte.

În calitate de vizitatori pentru prima dată pe Aargau, sunteţi autorizaţi să vizitaţi nivelurile unu până la trei. Acolo sunt stocate conturile bancare şi metalele preţioase din afara planetei. Propriile tale credite vor fi la unul dintre aceste niveluri.

Mâna lui Boba se strânse în jurul cardului strălucitor pe care îl smulsese de pe birou. Dacă îi dădea acces la creditele tatălui său, ar putea să obţină totul pentru el însuşi – şi să o lase pe Aurra Sing complet pe dinafară! Gândul îl făcu pe Boba să spere. Apoi, dintr-o dată, se auziră paşi din spatele lui.

— Hei, strigă cineva. Tu!

Boba simţi un nod în gât. Speranţa lui se dusese. Uitase una dintre primele reguli ale vânătorilor de recompense – camuflajul. Se lăsase văzut.

— Tu! se auzi din nou vocea – o voce familiară. Am spus, aşteaptă!

Inima lui Boba bubuia în piept. Se uita drept înainte, către locul unde se înălţa peretele turbolifturilor. Era la doar câţiva metri distanţă acum. Erau o mulţime de uşi, dar una dintre ele ar trebui să se deschidă în curând. Dacă sprinta, s-ar putea să reuşească – sau ar putea fi capturat de cel care se afla în spatele lui. Boba nu se uită în urmă. Mâna lui strânse cardul strălucitor – cheia a ceea ce îi aparţinea pe bună dreptate. Inima îi bătea atât de tare tare îl durea pieptul. La câţiva paşi în faţa lui, auzea sunetul mai multor turbolifturi care se mişcau în sus. Încetiniră, apoi se opriră când se apropiară de nivelul de securitate.

— Hei!

Vocea se auzi din nou, chiar în spatele lui!

Aleargă! gândi Boba.

Sprintă ultimii paşi. Imediat în faţa lui, clipi o linie de lumini verzi deasupra unei alte uşi cu turbolift.

— Nivelului de securitate unu, anunţă o voce mecanizată. Ve rog să vă feriţi de uşi.

Boba sări înainte. În faţa lui, luminile verzi deveniră roşii. Cineva îi atinse umărul. Boba se uită drept înainte, cu inima bătându-i. Uşile turboliftului se deschiseră.

— Nivelul unu de securitate! repetă vocea mecanică. Vă rog să lăsaţi pasagerii să coboare.

Zeci de fiinţe se grăbiră să iasă din turbolift. Boba se strecură printre ei, până ajunse înăuntru. Respira cu greu. Dar era singur în turbolift!

— Tu! strigă aceeaşi voce, ciudat de familiară.

Boba se întoarse.

— Acum părăsim nivelul de securitate unu, spuse anunţul mecanic.

Uşile începură să alunece. Mai rămăseseră doar câţiva centimetri înainte să se închidă. Boba se lăsă să expire. Era în siguranţă!

Cu un strigăt, o siluetă mică se aruncă prin gol. Uşile turboliftului se închiseră şuierând. Boba ascunse rapid cardul strălucitor în buzunar. Apoi se întoarse cu spatele la perete şi privi spre urmăritor.

Era prins!

Capitolul 6

Boba era cu spatele la perete. Mâinile lui se încordară să lupte...

Dar cu cine să lupte? Sau cu ce? Boba expiră şocat.

Pentru că, pentru o clipă, crezu că se uita în oglindă. Îşi văzu propria faţă, propriul corp, propriile mâini ridicate pentru a se proteja. Chiar şi hainele erau aceleaşi – aceeaşi tunică albastră-gri, aceleaşi cizme negre înalte. Singura diferenţă era că băiatul care se uita fix la Boba Fett purta cască. Dar nu era o cască de soldat clonă sau Mandaloriană. Era o cască de culoarea bronzului cu accesorii metalice placate cu aur. Boba mai văzuse mii de astfel de căşti, pe lumea sa natală, Kamino. Era o cască pentru învăţare, parte a echipamentului pentru tinerele clone, pentru a-şi perfecţiona pregătirea. Boba se uită fix la clona sa geamănă!

Cei doi se priviră cu atenţie, ţinându-şi braţele ridicate într-o postură de luptă. După câteva clipe, clona scutură din cap. Întinse mâna spre Boba. Pentru prima dată Boba văzu că ţinea ceva.

— Ai scăpat asta, spuse clona. I-o oferi lui Boba. Acolo sus, lângă biroul de securitate.

Boba îl privi neîncrezător. Era cartea lui – cartea pe care i-o lăsase tatăl său. Boba clătină din cap. În cele din urmă o luă de la celălalt băiat.

— Mulţumesc, spuse Boba.

Fusese atât de ocupat încercând să plece înainte să se întoarcă Aurra Sing, încât uitase că avea cartea cu el. Se uită la băiat şi se aventură să zâmbească. Spre surprinderea lui, băiatul îi zâmbi înapoi.

— M-am gândit că ar putea fi importantă, spuse clona. Mă bucur că te-am ajuns din urmă.

În jurul lor, turboliftul cobora lin, tăcut. Deasupra uşii era indicat printr-un şir de linii şi cifre intermitente că se apropiau încet de nivelul doi, la mii de metri sub primul nivel. Boba puse cartea înapoi în buzunar, lângă cardul strălucitor. Băiatul clonă îl privi curios.

— Nu porţi cască, spuse clona. Bătu în propria cască. Eşti par sau impar?

— Par sau impar? repetă Boba. Ce vrei să spui?

Apoi îşi aminti. Toate clonele tinere erau numerotate. Toate purtau căşti de învăţare precum cea purtată de băiatul din faţa sa. Singura diferenţă era că unele dintre căştile de învăţare aveau placaje de culoare aurie. Altele aveau feronerie metalică simplă. Clonele cu număr impar purtau aur. Clonele cu număr par purtau metal simplu. Casca acestui băiat era placată cu aur. Era impar.

Se uita încă la Boba, aşteptând cu răbdare un răspuns.

— O, spuse Boba în cele din urmă. Sunt, ăă, la fel ca tine. Impar.

Băiatul clonă dădu serios din cap.

— Şi ţie ţi se repară casca, de asemenea?

Îşi bătu propria cască, strâmbându-se când un zgomot de paraziţi ieşi din cască. Zgomotul fu suficient de puternic încât chiar şi Boba putu să-l audă.

— De aceea sunt aici, continuă clona. Ar fi trebuit să rămân la bord cu ceilalţi. Dar casca mea e defecă. Comandantul nostru a spus că ar fi mai rapid să o repar aici, la nivelul de suport tehnic.

— Suport tehnic? spuse Boba.

— Nivelul trei. Acolo se fac toate reparaţiile. Se uită la Boba şi, pentru prima dată, se încruntă uşor. Ar trebui să ştii asta. Casca ta trebuie să fi funcţionat defectuos.

Boba ştia despre căştile de învăţare că furnizau un flux constant de date pe care tinerele clone le absorbeau. Unele dintre informaţii erau rostite prin căşti. Unele dintre informaţii erau vizuale, circulând pe micul ecran ce ieşea din cască pentru a acoperi ochiul stâng al băiatului. Clonele se dezvoltau cu o viteză de două ori mai mare decât a oamenilor normali. Creşteau de două ori mai rapid şi, folosind căştile de învăţare, creierul lor se dezvolta şi el de două ori mai rapid.

— Aşa este, spuse încet Boba. Mă duceam să văd dacă a fost reparată.

Clona dădu din cap. Zâmbi din nou şi Boba se întrebă dacă prietenia lui ar putea fi rezultatul unei defecţiuni. Clonele nu erau de obicei prea emoţionale. Şi, deşi erau sute de mii, erau întotdeauna singure.

La fel ca mine, gândi Boba cu o mică surpriză. Pentru prima dată zâmbi înapoi.

— Sunt 9779, spuse clona. Ce indicativ ai?

— 1313, spuse Boba după ce se gândi repede.

— Sunt din generaţia cinci mii, continuă clona. Tot asta este şi generaţia ta?

— Ăă, da, spuse Boba.

Spera că nu va mai trebui să răspundă la alte întrebări. Totuşi, era el însuşi curios.

— De ce sunt toţi soldaţii ăştia aici, pe Aargau? întrebă el.

— Vrei să spui noi? 9779 păru surprins. Mai bine îţi repari repede casca dacă ai uitat asta! Există zvonuri că sunt Separatişti aici, pe Aargau. E o planetă neutră, dar noi, soldaţii clone, ar trebui să îi supraveghem. Pentru orice eventualitate.

Pentru orice eventualitate, îşi repetă Boba. Se întrebă de ce armata ar fi adus o clonă a cărei pregătire nu era completă. Asta trebuia să facă parte din antrenament – să mergem într-o lume relativ stabilă pentru a învăţa cum să patrulăm şi să ne apărăm.

— Acum ne apropiem de nivelul doi, intonă vocea mecanică a turboliftului. Vă rugăm să vă feriţi de lângă uşi.

9779 se mută ascultător. Boba începu să se îndrepte spre uşă înainte de a se deschide, dar clona îl opri.

— Ai uitat? întrebă 9779, cu faţa serioasă. Mergem la nivelul trei. Trebuie să-ţi recuperezi casca!

— O…, se bâlbâi Boba. Eu, ăă...

Dar apoi uşile începură să se deschidă. Şi Boba nu trebuia să-şi facă griji doar în caz de probleme. Pentru că problemele îl găsiseră deja.

Aurra Sing stătea în afara turboliftului!

Capitolul 7

Boba sări într-o parte în spatele lui 9779. Clona rămase nepăsătoare, în timp ce un grup mic de fiinţe aştepta să intre în turbolift cu ei. În faţa micii mulţimi stătea Aurra Sing, cu faţa întunecată de furie. Când îl văzu pe 9779, râse triumfătoare.

— Te-am prins! a cârâi şi se repezi spre clonă.

— Hei! spuse 9779, confuz, în timp ce Aurra Sing îl apuca de braţ.

— Îmi pare rău, spuse Boba în barbă către clonă, dar eu mă opresc aici.

Alte fiinţe se înghesuiră în turbolift. Înainte ca Aurra Sing să-l poată vedea; Boba se strecură printre nou-veniţi, ieşind la nivelul doi. În spatele lui putea auzi protestele tot mai puternice ale clonei.

— Dă-mi drumul! Voi pune să fii deportată!

— Ţi-am spus să mă aştepţi! spuse furioasă Aurra Sing. Ai crezut că vei lua banii doar pentru tine?

Exact! îşi spuse Boba în sinea lui. Se îndepărtă repede de turbolift. Exact asta am crezut!

Vocea mecanizată făcu ultimul anunţ. Apoi uşile metalice elegante se închiseră şi turboliftul coborî şi mai mult. Boba era din nou pe cont propriu.

Exact cum îi plăcea!

Verifică rapid să se asigure că mai avea cartea tatălui său şi cardul de date. Le avea. Îşi netezi părul, dorindu-şi din nou să aibă casca de luptă Mandaloriană pentru a-i masca aspectul. Nu era sigur dacă voia să fie confundat din nou cu o clonă – data viitoare ar putea să nu mai fie atât de norocos. Se întoarse şi începu să se uite în jur. Se afla într-un tunel verde, lung şi sclipitor. De fapt, totul în jurul său avea o strălucire verzuie – pereţii, tavanul, chiar şi fiinţele. Şi erau fiinţe peste tot. Mii! Văzu reprezentanţi ai fiecărei rase pe care şi-o putea imagina – Gotali, Twi'leki, Dugi, Ithoriani şi multe altele – precum şi fiinţe pe care nu le recunoştea deloc. Amestecat printre ei era, ocazional, câte un soldat clonă. Erau uşor de

recunoscut în armură lor elegantă, albă. Chiar şi ei aveau o strălucire verde la nivelul doi.

Dar, în cea mai mare parte, văzu membri ai clanului bancar InterGalactic. Erau figuri înalte şi subţiri, cu uniforme monotone distincte. Feţele lor erau alb-moarte, obrajii scufundaţi ca cei ai lui San Hill, pe care Boba îl văzuse pe Geonosis. Boba ştia că ei nu se aventurau niciodată în aer liber. Îşi petreceau întreaga viaţă în interior, gestionându-şi vastele depozite de monede.

Dacă aş fi bogat, nu mi-aş pierde timpul în interior, îşi spuse Boba. Nu – nu DACĂ aş fi bogat, ci CÂND voi fi bogat!

Băgă mâna în buzunar. Atinse cardul neted care îl putea duce la comoară. Dacă ar şti cum să o găsească! Dar de unde să înceapă?

Boba se încruntă. Apoi auzi vocea mecanizată a turboliftului din spatele lui. *Acum ne apropiem de nivelul doi.*

Oh-oh. Primul lucru pe care ar fi bine să-l facă, era să scape înainte ca Aurra Sing să-i descopere înşelăciunea. Se uită în jur. Nivelul doi era mult mai mare decât nivelul unu. Era o zonă centrală – cea în care se afla acum Boba. Şi, din această zonă centrală, se extindeau tuneluri. Sute de tuneluri verzi strălucitoare cu pasarele în mişcare. Un flux continuu de fiinţe intra şi ieşea din tuneluri. Păşeau pe alei, după care se îndepărtau. Unde se duceau?

Boba se depărtă la o distanţă sigură de zona aglomerată a turboliftului. Se îndreptă către una dintre intrările în tunel. Era un semn deasupra.

Prima Bancă Regală M'haeli

Boba se întoarse şi se uită la tunelul următor.

Trezoreria Bothană Independentă

— Oh, spuse el.

Se uită la un alt tunel şi apoi la altul.

Numai Băncile N'zoth

Banca Înregistrată Amuuud

Sediul Central al Corporaţiilor

— Bănci, murmură Boba în sinea lui. Toate sunt bănci.

Asta făceau tunelurile. Fiecare tunel ducea către o bancă, sau trezorerie, care aparţinea unei anumite planete. Se întoarse încet în cerc, privind toate tunelurile care se întindeau în toate direcţiile. Nu erau doar sute. Galaxia conţinea un număr nespus

de planete. Chiar dacă doar unele dintre acestea aveau bănci reprezentative pe Aargau, tot ar fi putut fi mii! Cum ar putea să-şi dea seama vreodată care dintre ele deţinea comoara tatălui său?

Boba pipăi cardul în buzunar. În jurul lui trecea un flux constant de fiinţe. Nimeni nu îi acorda nicio atenţie. După un minut, puse cardul înapoi în buzunar şi scoase încet cartea tatălui său. Totuşi, nu era doar o carte. Boba se îndreptă spre un loc liniştit, la mică distanţă de unul dintre tuneluri. Acolo deschise cartea neagră. În interior nu erau pagini. Apăru un ecran pentru mesaje. Când o deschisese prima dată, după moartea tatălui său, îi văzuse faţa şi îi auzise cuvintele.

Există trei lucruri de care ai nevoie, acum că nu mai sunt, îi spusese tatăl său. *Primul este autosuficienţa. Pentru asta trebuie să-l găseşti pe Tyranus pentru a accesa creditele pe care le-am pus deoparte. Al doilea este cunoaşterea. Pentru cunoaştere, trebuie să-l găseşti pe Jabba. El nu ţi-o va da; trebuie să o iei singur. Al treilea, şi cel mai important, este putere. O vei găsi peste tot în jurul tău, sub multe forme. Dar atenţie, uneori este periculoasă. Şi un ultim lucru, Boba. Păstrează cartea. Ţine-o aproape de tine. Deschide-o când ai nevoie. Te va ghida atunci când o vei citi. Nu este o poveste, ci o Cale. Urmeaz-o şi vei fi un mare vânător de recompense cândva.*

Păstrează cartea. Boba îşi muşcă buza de remuşcare şi furie. Ar fi putut să o piardă la nivelul unu? Dacă n-ar fi fost Clona 9779.

Boba clătină din cap. Nu e timp de remuşcări acum. Dar, gândi el, dacă voi mai vedea vreodată clona aia, îi voi datora o favoare. Una foarte, foarte mare.

Capitolul 8

Boba se uită în jur. Abia putea vedea turbolifturile de aici – era prea multă lume. Asta însemna că Aurra Sing va avea probleme cu depistarea lui, cel puţin pentru o vreme. Aruncă o privire de la un tunel la altul, toate verzi-argintii în lumina stranie de la nivelul doi. Pe care dintre ele era comoara?

Era ca un puzzle. Sau nu – era ca un labirint. Un adevărat labirint. Şi sub acest nivel, se afla un alt nivel, şi apoi altul, nivel după nivel care se extindeau pe kilometri întregi până la suprafaţa planetei, unde se afla Oraşul Subteran. Chiar dacă reuşea vreodată să-şi ia creditele, cum ar putea să-şi găsească drumul înapoi? Va reuşi să se întoarcă la nivelul unu şi la nava lui?

Labirinturi în labirinturi. Tatăl său îi spusese odată despre faptul că fusese capturat şi închis într-un labirint subteran pe Belsavis şi altă dată pe Balmorra. O insectă mortală asemănătoare unui scorpion îi vâna prin tuneluri.

— Cum ai scăpat? întrebase Boba fără suflare.

— Păstrându-mi capul limpede, răspunse tatăl său. Labirinturile sunt concepute pentru a deruta. Pentru a te dezorienta. Dar au întotdeauna o logică interioară. La urma urmei, cineva a trebuit să le proiecteze. Dacă poţi rămâne calm şi să gândeşti, poţi găsi întotdeauna calea de ieşire – dacă ai suficient timp.

Boba clătină din cap. Se uită la numărul mare de tuneluri din jurul său. Nimeni nu avea suficient timp pentru a le verifica pe fiecare dintre ele! Aruncă o privire în jos, spre carte care se afla încă în mâinile lui.

Deschide-o când vei avea nevoie, spusese tatăl său. Ei bine, acum sigur am nevoie de ea! gândi Boba.

O deschise. Ecranul era gri şi gol. Dar încet, în timp ce se uita fix la el, apăru ceva scris. *Nu căuta niciodată ajutor*, citi el pe ecran. Boba citi mesajul iar şi iar. În cele din urmă închise cartea şi o puse la loc în buzunar.

Nu căuta niciodată ajutor. Se uită în jur la miile de tuneluri verzui-argintii. Dacă nu va cere ajutor aici, cum îşi va gasi vreodată drumul?

— Scuză-mă, spuse o voce mică lângă el.

Boba sări în picioare, cu mâinile ridicate într-o postură de luptă. Lângă el era o siluetă mică, nici măcar la fel de înaltă ca el. Avea o figură vag asemănătoare cu a unui măgar, de culoare galben pal, cu urechi mari şi ascuţite, care ieşeau din ambele părţi ale capului ca nişte aripi. Purta pantaloni simpli de culoare galbenă şi o vestă peste o cămaşă, de asemenea galbenă. Mâinile şi faţa îi erau acoperite cu o blană scurtă, moale. Era un Bimm, îşi dădu seama Boba. Născut pe Bimmisaari.

— Nu m-am putut abţine să observ că păreţi un pic confuz, continuă Bimmul cu vocea sa cântătoare. Vă pot fi de ajutor?

— Ăă, se bâlbâi Boba.

Apoi îşi aminti ce spusese cartea tatălui său. *Nu căuta niciodată ajutor*. Boba aruncă o privire nervoasă spre turbolifturile care descărcau mai mulţi pasageri pe nivelul doi. Sclipirea acea de roşu şi alb, rapidă ca un fulger stacojiu, ar fi putut fi Aurra Sing? Sau doar îşi închipuia?

Bimmul spuse:

— Eu sunt Nuri. Un afacerist independent care schimbă bani. Nuri făcu un gest către mulţimea numeroasă din jurul lor. Este confuz, nu-i aşa? Mai ales atunci când vizitaţi Aargau pentru prima dată. Ar putea fi prima vizită?

Boba se uită la Nuri suspicios. Dar vocea cântătoare a Bimmului era prietenoasă, ochii lui mici erau strălucitori, calzi şi primitori. În plus, Boba era cu un cap întreg mai înalt decât micul extraterestru. Cu reticenţă, Boba recunoscu:

— Da, este prima mea vizită.

Bimm dădu din cap cu înţelepciune.

— M-am gândit eu. O mare parte din afacerea mea constă în a ajuta fiinţe ca dumneavoastră, făcându-le mai uşoară petrecerea timpului. Pe Aargau vin vizitatori din toată galaxia...

Nuri îşi ridică mâna mică. Un grup de Mrissi îmbrăcaţi în culori vii treceau pe lângă ei, cu penele strălucitoare care apăreau din robele lungi. Aproape în spatele lor, un grup de paznici de securitate păşeau atenţi în formaţie. În spatele

gărzilor erau mai mulţi membri ai Clanului Bancar. Acest grup, însă, părea diferit de celelalte din Clan. Boba se uită fix la ei, încruntându-se. Pentru început erau mai multe gărzi puternic înarmate. Şi o serie de droizi de securitate – o mulţime de S-EP1. În mijlocul tuturor mergea o fiinţă foarte înaltă, foarte subţire, cu faţa slabă şi ascuţită ca o lamă. Doi locotenenţi îl flancau pe ambele părţi.

— Acela este San Hill, spuse Nuri cu voce joasă. El este şeful Clanului Bancar InterGalactic.

— Arată ca o insectă mare, spuse Boba, nevrând ca Bimmul să ştie că îl mai văzuse pe San Hill.

Nuri încercă să-şi ascundă un zâmbet.

— Poate. Dar este unul dintre cei mai puternici bărbaţi din galaxie. Prezenţa lui aici, acum, este foarte interesantă într-adevăr.

Cei doi se întoarseră şi priviră cum cortegiul dispare într-unul dintre tunelurile verzi şi stranii.

Când dispărură, Nuri spuse:

— Dar suficient cu asta! Bimmul puse o mână mică şi blănită pe umărul lui Boba. Spuneţi-mi, care este natura afacerii dumneavoastră pe Aargau?

Boba începu să răspundă, dar cuvintele îi rămaseră în gât.

Din colţul ochiului văzu o altă sclipire de roşu şi alb, care fugea pe partea îndepărtată a nivelului aglomerat. De data asta, nu exista nicio îndoială că era Aurra Sing.

Capitolul 9

Faţa Bimmului se încreţi de îngrijorare.

— Ce este? întrebă el.

Boba nu spuse nimic. Începu să se mişte foarte încet înapoi, mergând pe jumătate ghemuit. Nuri se întoarse şi îşi lăsă privirea să treacă peste mulţimea care se mişca peste tot în jurul lor. După o clipă, inspiră brusc.

— Ţi-ai făcut un duşman impresionant, tinere, spuse cu glasul lui cântat.

Pe partea îndepărtată a marelui spaţiu, putea fi zărită silueta musculoasă a Aurrei Sing. Stătea lângă turbolifturi, scanând zona cu ochii ei pătrunzători. Nuri îi aruncă o privire lui Boba, apoi făcu un pas înapoi pentru a sta lângă el.

— Un vânător de recompense! Şi nu orice vânător de recompense, ci legendara Aurra Sing!

Boba se uită în jos la Bimm. Fu surprins să vadă că micuţul extraterestru nu părea speriat. În schimb, se uita impresionat. Asta îl făcu pe Boba să se simtă un pic mai bine.

— Da, spuse el. Eu, ăă... am avut nişte afaceri cu ea. Vedeţi, şi eu sunt vânător de recompense. Sau voi fi, când...

Bimmul ridică o mână mică, îmblănită.

— Nu trebuie să mai spui nimic. Afacerea mea este bunăstarea ta. Dar sugerez să discutăm în altă parte!

Bimmul apucă repede braţul lui Boba.

— Pe aici, spuse Nuri.

Arătă spre un mic pasaj întunecat, aflat la mică distanţă.

Boba se uită înapoi peste umăr. Aurra Sing dispăruse. Pe locul unde fusese ea stătea acum un droid de securitate.

— Oh, nu! spuse Boba în barbă.

Simţi un junghi de panică. Aurra putea fi oriunde, în spatele oricui... Fusese neglijent. Şi neglijenţa lui l-ar putea costa averea – sau viaţa.

— Repede! şopti Nuri. Vino...

Boba ezită. Nu ştia nimic despre acest extraterestru mic, cu urechi ascuţite. Nuri părea destul de inofensiv, dar... Dar Boba nu avea de ales. Dacă va rămâne aici, ar juca de-a v-aţi

ascunzătoarea cu Aurra Sing, cu o grămadă de trupe clone ca public.

— Bine, spuse Boba. Îl urmă pe Nuri spre pasajul întunecat. Vin.

Spre deosebire de celelalte tuneluri, acesta era îngust şi slab luminat. Avea tavanul jos şi pereţii rotunjiţi. Nu era niciun semn intermitent deasupra capului pentru a-l identifica. Un panou mic era aşezat într-un perete de lângă intrare.

Panoul avea o mulţime de butoane pe el. Nuri apăsă butoanele într-un model pe care Boba încercă să-l memoreze. O clipă mai târziu, peretele se deschise pentru a dezvălui un al doilea pasaj ascuns.

— Pe aici, spuse Nuri.

Intră în pasaj, cu Boba pe urmele lui. Uşa se închise în spatele lor. Boba se îndreptă, clipind. Se aflau într-o cameră mică, circulară. În loc de lumină verde stranie care colora tot nivelul doi, lumina de aici era moale şi galbenă. Liniştitoare, ca vocea lui Nuri.

— Unde suntem? întrebă Boba.

Bimmul se uită la el. Ochii lui negri strălucitori se îngustară.

— Îţi voi răspunde la întrebări într-o clipă, tânărul meu prieten, spuse el cu voce joasă. Dar mai întâi, va trebui să răspunzi tu la ale mele.

Boba înghiţi. Mâna lui se mişcă protectoare spre buzunar. Privirea Bimmului o urmă. Boba pipăi cardul în buzunar, dar nu îl scoase. Nu mai era nevoie.

Nuri ghicise deja ce era. Ridică ochii spre Boba. Un zâmbet umplu faţa largă a străinului.

— Ah! Înţeleg! spuse Nuri. Ai un filocard[4]. Ai venit aici pentru a converti monedă – sau pentru a obţine creditele pe care le ai stocate într-una dintre băncile de aici. Pot să vă văd cardul?

Boba clătină din cap. Degetele lui se strânseră în jurul cardului din buzunar. Simţi că i se adună sudoarea pe frunte. Ce punea cu adevărat la cale extraterestrul?

---

[4] Filocard - formă specializată de card de date folosită în instituţiile bancare de pe Aargau. Identificau persoanele şi ţineau evidenţa conturilor. Verificarea identităţii era, de asemenea, necesară, împreună cu un filocard.

Se uită urât la Nuri. Încă era mai mare decât străinul. Şi mai puternic.

Dar apoi Boba îşi aminti unde se afla: într-un tunel ciudat, pe o planetă ciudată. Chiar dacă scăpa de Bimm, unde se va putea duce?

De parcă i-ar fi citit mintea, Nuri îşi ridică mâinile. Expresia lui era blândă.

— Înţelegi greşit, tinere domn! Nu sunt un hoţ! Sunt aici pentru a oferi un serviciu, asta e tot. Vă pot ajuta să obţineţi creditele!

Bimmul se uită atent la buzunarul lui Boba. Un colţ strălucitor al cardului ieşise în afară. Strălucea în camera slab luminată.

— Asta fac, continuă Nuri. Ajut vizitatorii. Pentru o taxă, desigur.

Boba ezită. Dacă străinul ar încerca să-i fure cardul, Boba l-ar putea doborî. L-ar putea forţa pe străin să facă ceea ce dorea el. Nu asta făceau vânătorii de recompense? Capturau fiinţe?

Cu toate astea, Nuri nu părea periculos. Părea prietenos. Arăta de parcă ar fi vrut cu adevărat să îl ajute pe Boba. Să – cum o spusese Bimmul? – *să-i ofere un serviciu*. Oare putea avea încredere în el?

Boba îşi aminti de visul pe care îl avusese despre tatăl său. *Visul*.

— Să nu ai încredere în nimeni, dar foloseşte-i pe toţi.

Boba se uită în ochii strălucitori şi prietenoşi ai Bimmului. Scoase încet cardul din buzunar şi dădu din cap.

— Bine, spuse el. Îi întinse cardul. Ochii lui erau duri. Dar aminteşte-ţi – sunt vânător de recompense. La fel ca Aurra Sing. Nu ar fi bine să mă enervezi, da? Ei bine, nici nu vrei să te gândeşti să mă păcăleşti.

Capitolul 10

Bimmul se uită fix la Boba. Apoi se plecă respectuos.

— Desigur, tinere domn, sunt aici pentru a vă ajuta – pentru taxa pe care am menţionat-o mai devreme.

Nuri luă cardul de la Boba. Degetele străinului se simţeau moi, blănoase şi foarte, foarte calde. Boba se încruntă uşor.

— Cât înseamnă taxa asta?

Nuri ridică cardul în lumina galbenă moale a pasajului. Îl examină cu atenţie.

— Asta depinde, spuse el.

Boba se apropie. Încercă să-şi dea seama ce ar putea vedea extraterestrul pe card.

— Depinde de ce?

— De cât valorează. Nuri ridică cardul. Vă pot aranja să procuraţi moneda, fără, ăă, complicaţii.

Extraterestrul aruncă o privire semnificativă spre uşa care ducea înapoi la nivelul doi. Boba ştiu că prin *complicaţii*, voia să spună Aurra Sing.

— Cum poţi face asta? întrebă Boba.

Nuri ridică din umeri.

— Evitând atenţia. După cum sunt sigur că aţi observat, există multe reguli pe Aargau.

Boba aprobă din cap.

— Am văzut asta, fu el de acord.

— Ei bine, unii dintre noi – marea majoritate dintre noi – ne-am făcut propriile reguli. Acum, v-am arătat încredere, tinere domn, spunându-mi numele. Dar, înainte de a verifica ăsta – Nuri ridică cardul strălucitor – trebuie să pot avea încredere în tine. Trebuie să ştiu că nu eşti periculos sau căutat. Trebuie să vă ştiu numele.

Boba aprobă încet din cap, gândind. Trebuia să recunoască. Îi plăcea ideea că cineva îl considera periculos. Îl făcea să se simtă puternic. Îl făcea să simtă că avea un secret. Ceea ce, desigur, era adevărat. Ştia că, de fapt, Contele Tyranus şi Contele Dooku erau una şi aceeaşi persoană. Era un secret

periculos – dar îi dădea putere. Şi era singurul care ştia asta. De asemenea, desigur, era căutat – de Aurra Sing.

Boba se uită la Nuri. Bimmul încă ţinea cardul sus, aşteptând.

— Numele meu, spuse Boba cu mândrie, este Boba Fett.

Bimm se uită fix la el. După o clipă se înclină.

— Boba, domnule, spuse el. Sunt mândru să te cunosc.

Boba se înclină ca răspuns, un pic stingher.

— Iar tu eşti Nuri.

Bimmul se îndreptă din nou. Dintr-o dată, era pus pe afaceri.

— Acum, să vedem, spuse Nuri.

Îşi deschise vesta galben pal. Sub ea purta o centură groasă de piele. Pe centură era un mic obiect dreptunghiular: un fel de computer. Nuri îl butonă şi computerul se aprinse. Ridică cardul, apoi îl introduse în partea de sus. Computerul sună şi clipi. Un ecran mic, argintiu, se lumină. Erau cifre şi litere pe care Boba nu le putea înţelege.

Trebuie să fie în Bimmsaarii, gândi el.

Nuri se uită la ecran, citindu-l. Sprâncenele lui blănite se ridicară surprinse. Ridică ochii spre Boba şi spuse:

— Ei bine! Eşti un tânăr vânător de recompense destul de norocos, Boba, domnule! Valorezi mult.

Boba dădu din cap.

— Stiu.

— Se spune că această avere a fost dobândită de cineva pe nume Jango Fett, continuă Bimm. Tatăl tău?

— Da, spuse Boba.

— Este cu tine, atunci? El este singura persoană care mai are acces la această comoară.

Boba clătină din cap.

— N-nu, spuse el. Nu putea împiedica tristeţea să se strecoare în vocea lui. Nu... nu este cu mine.

Bimmul ridică ochii spre el. În ochii lui erau simpatie şi înţelegere.

— Înţeleg, spuse el.

Păru să gândească un minut, uitându-se mai întâi la card, apoi la Boba. În cele din urmă, Nuri spuse:

— Această Aurra Sing. Nu este cineva pe care aş vrea să mă urmărească. A ucis multe fiinţe. Multe fiinţe puternice. Aici,

pe Aargau, suntem neutri. Dar nu suntem proşti. Şi nu suntem lipsiţi de simpatie pentru cei care au nevoie.

Îi zâmbi lui Boba, apoi îi întinse cardul.

— Poftim, Boba, domnule. Te voi ajuta să-ţi recuperezi comoara. Va fi o taxă pentru serviciile mele, dar nu trebuie să mă plătiţi în avans. O voi deduce din card.

Boba se uită la micul Bimm.

— Mulţumesc, spus el. Luă cardul şi îl puse la loc în buzunar. Mi-ai putea spune în ce bancă este comoara din el?

— Nu. Nuri îşi frecă bărbia. Pentru a obţine aceste informaţii, va trebui să te întorci la nivelul unu, la biroul de securitate.

Inima lui Boba se strânse. Se uită la uşa care dădea la nivelul doi. Undeva acolo, Aurra Sing îl căuta. Şi, cunoscând-o pe Aurra Sing, va găsi o modalitate de a obţine o armă – indiferent dacă era permisă sau nu.

Boba se întoarse spre Nuri.

— Nu există altă cale? întrebă el. Ca să nu trebuiască să mă întorc acolo sus?

Micul extraterestru zâmbi. Puse o mână liniştitoare pe braţul lui Boba.

— Boba, domnule, ţi-am spus că aici, pe Aargau, unii dintre noi ne-am făcut propriile reguli. Ei bine, ne-am făcut şi un loc al nostru. Un loc în care celelalte reguli nu se aplică – dar regulile noastre da. Se întoarse şi făcu semn spre pasajul slab din spatele lor. Te voi duce în acest loc, acum, dacă vrei.

Boba se uită la Bimm, apoi la pasaj. Îşi simţi părul de pe ceafă ridicându-se de frică şi emoţie.

— Cum se numeşte locul ăsta? întrebă el.

Nuri privi pasajul şi zâmbi – un zâmbet ciudat, tainic.

— Se numeşte Oraşul Subteran, spuse el.

Capitolul 11

— Oraşul Subteran? repetă Boba cuvintele lui Nuri. Dar...

Se opri, amintindu-şi ce i se spusese la nivelul unu.

Puteţi găsi acolo câteva personaje foarte rele, îl avertizase însoţitoarea. *E foarte periculos, mai ales cu recentele lupte împotriva Separatiştilor*.

Şi acum Nuri voia să-l ducă acolo! Chiar şi gândul îl speria pe Boba. Dar apoi îşi aminti ce-i spusese tatăl său... *Frica înseamnă energie*, îl învăţase Jango. *Şi poţi învăţa să o controlezi. Dacă te concentrezi, poţi schimba energia, din frică în entuziasm. Apoi, poţi folosi acea energie, în loc să fii folosit de ea*. Boba se concentră. Închise ochii. Îşi simţea inima bătând. Îşi simţea propria frică. Înspiră adânc. Îşi ţinu respiraţia în timp ce număra până la trei, apoi expiră încet. *Asta este energie*, gândi el. *Şi o pot controla*. Inspiră. Expiră. Deja îşi simţea inima încetinind. Devenea mai calm. Avea mai mult control. Nu îi mai era frică, ci era entuziasmat.

— Bine! spuse el. Deschise ochii şi îl văzu pe Nuri la câţiva metri în faţă. Sunt gata! Ce mai aşteptăm?

Nuri zâmbi.

— Pe aici, spuse el şi arătă pasajul.

Boba îl urmă. Pasajul se răsucea şi se întorcea. Tuburile de un galben strălucitor luminau drumul. Din când în când vedea mici holosemne, acoperite cu simboluri pe care nu le recunoştea. Imaginile se schimbau, de la roşu, la verde, la albastru, la violet. Îl dureau ochii să se uite la ele. După un timp se concentră să se uite la spatele lui Nuri şi nimic altceva. După aproximativ cinci minute, Bimmul se opri. Aşezată pe pământ în faţa lui era o uşă grea, rotundă, din metal. Nuri se aplecă şi, cu efort, deschise uşa. Se îndreptă, liniştindu-şi respiraţia şi se uită fix la Boba.

— Într-o clipă vom începe coborârea spre cel mai de jos nivel de pe Aargau, spuse Nuri. Suprafaţa reală a planetei. Este rămăşiţa unui oraş vast. A fost construit de nativii originari de pe Aargau în urmă cu milioane de ani. Piramida s-a ridicat din el, strat cu strat, nivel cu nivel, de-a lungul a mii de ani. Aargau

este acum o planetă extrem de civilizată. După cum am spus, are multe reguli. Dar nu a fost întotdeauna aşa. Acum expresia lui Nuri deveni serioasă. În Oraşul Subteran, indivizii nu sunt la fel de buni cum sunt aici, sus. Este periculos de vizitat. Uneori fatal.

Boba înghiţi în sec. Încercă să pară curajos – deşi cu siguranţă nu se simţea aşa. Dar era bine. Se simţea entuziasmat. Făcea ceva ce nu mai făcuse până acum! Şi o făcea singur. Sau aproape singur. Se uită la Nuri şi zâmbi.

— Mă pot descurca, spuse el.

— Nu te sperie? întrebă Nuri înclinându-şi capul.

— Ba da, ridică Boba din umeri. Dar nu m-am răzgândit. Încă vreau să merg.

Nuri păru încântat.

— Asta e bine. A recunoaşte frica este un lucru bun. Te face atent. Neglijenţa a ucis mai mult vizitatorii ai Oraşului Subteran decât orice altceva. Nuri îşi frecă bărbia, privindu-l pe Boba gânditor. Şi, în plus, spuse micul Bimm, zâmbetul lui devenind mai larg, o vizită aici este o parte importantă în educaţia oricărui vânător de recompense!

Asta îl făcu pe Boba să se simtă mai bine. Rânji înapoi.

— Ei bine, atunci...

Nuri făcu semn spre deschiderea din podea din faţa lui. Boba inspiră adânc, apoi păşi alături de el.

— Sunt gata, spuse el şi privi în jos.

— Gata pentru orice? întrebă Nuri.

Boba aprobă din cap.

— Gata pentru orice!

Capitolul 12

Când Boba privi în jos, văzu ce se ascunsese în spatele uşii rotunde din podea. O capsulă, suficient de mare pentru două persoane. Avea laturi transparente, aşa că puteai vedea în afara ei. Avea un panou de control, dar nu avea mecanism de direcţie. Îi amintea de maşina cu care zburase în Oraşul Norilor, doar că era mai mică şi nu avea manşă de direcţie.

— Ce e aia? întrebă el.

Nuri se aplecă să apese un buton de pe o parte a capsulei. Trapa superioară se deschise.

— Urcă şi vei afla, spuse el.

Nuri se urcă în faţă. Boba se strecură în spatele lui. Trapa se închise din nou. Boba se uită în jur şi văzu că era în interiorul unui alt tunel – ca un fel de tub, sau tobogan, care se curba şi se învârtea şi se răsucea, mereu în jos.

— Aşa se ajunge în Oraşul Subteran? întrebă el.

Nuri aprobă din cap.

— Este una dintre căi. Sunt mii. Multe sunt cunoscute doar de o mână de fiinţe. Multe au fost ascunse atât de mult timp încât au fost uitate. Desigur, există şi rute oficiale către Oraşul Subteran – turbolifturi şi altele – dar pentru ele este nevoie de aprobări speciale. Şi de bani.

Fără niciun avertisment, Nuri apăsă un comutator de pe tabloul de comandă, iar capsula o luă în jos cu şuierat brusc.

— Uaau! strigă Boba.

Parcă dispăruse podeaua sub ei. Capsula cădea aproape drept în jos, apoi făcu o curbă bruscă spre dreapta. Se înşurubă iar şi iar – ca şi cum ar fi coborât pe un tobogan gigantic, lung de kilometri întregi. Boba prinse curaj şi privi în afară. Peste tot se vedeau lumini. Clipiri strălucitoare de roşu, portocaliu, albastru şi violet.

— Astea sunt celelalte niveluri, îi explică Nuri. Trebuia să strige pentru a fi auzit peste vuietul coborârii lor. Călătorim cu o viteză de kilometri pe minut – dar în timp real, nu în hiperspaţiu.

— Mişto! spuse Boba.

Şi-ar fi dorit ca vehiculul să aibă controale! Se uită din nou. Întrezări imagini cu flăcări uriaşe, de tuneluri care păreau umplute cu aur topit. Unul dintre niveluri era ca un acvariu uriaş, în care pluteau dianoga[5] uriaşe, cu tentaculele fluturând.

Boba îşi încreţi nasul.

— Miroase urât pe-aici, spuse el.

— Nivelul de salubritate, spuse Nuri. Aproape am ajuns.

Deodată totul se înnegri. Nu era genul de negru pe care îl vezi noaptea când te culci. Nu era genul de negru din interiorul unui dulap sau al unei nave întunecate. Nu era ca întunericul spaţiului, care nu era deloc întunecat, ci strălucea de stele şi planete şi galaxii îndepărtate. Era întuneric aşa cum Boba nu mai văzuse niciodată. Cum nu şi-ar fi imaginat niciodată. Era ca o mână imensă, sufocantă, apăsată pe faţa sa. Boba nu-l mai putea vedea nici măcar pe Nuri, în faţa lui. Nu-şi putea vedea propria mână. Timp de o secundă, Boba se imagină pe el însuşi dispărând. Că fusese cumva transformat în antimaterie. Că fusese...

— Gata! exclamă Nuri.

O explozie de lumină îi înconjură. Violet, verde, albastru intens. Boba clipi. Lumina pâlpâi. Nu era o explozie, ci izbucniri de culoare. Forme. Clădiri. Valuri în mişcare, care erau fiinţe. Figurile familiare ale droizilor, creaturilor, bărbaţilor, şi femeilor. Deasupra tuturor se afla acel întuneric teribil, ciudat. Era ca un nor sau ca o perdea neagră imensă. Capsula începu să încetinească. Boba respiră uşurat.

— A fost minunat, spuse el. Un pic înfiorător la sfârşit, totuşi.

Nuri aprobă din cap.

— Ăla a fost golul dintre Oraşul Subteran şi nivelurile superioare. Lumina soarelui nu pătrunde niciodată aici. E numai lumină artificială. Şi întuneric.

Boba se cutremură. Capsula se opri. Se uită la oraş plin de viaţă. Era mai aglomerat decât orice loc pe care îl mai văzuse vreodată. O masă dezordonată de vieţuitoare, mai mult ca un stup decât orice altceva.

---

[5] Dianoga – cefalopode mari, omnivore, care proveneau de pe planeta Vodran în Roiul Si'Klaata. Deşi erau primitive, erau de fapt fiinţe gânditoare, iar unii dianoga erau chiar sensibili la Forţă.

Capacul capsulei se deschise. Nuri sări afară. Se înclină în faţa lui Boba.

— Bine ai venit în Oraşul Subteran, spuse el.

Boba crezuse că nivelul doi era aglomerat. Crezuse că pe Coruscant era aglomerat, chiar şi pe *Candaserri*. Nimic nu se putea compara cu Oraşul Subteran. Erau atât de multe fiinţe, atât de mulţi droizi, atât de mulţi orice altceva, că i se învârtea capul.

— Stai cu mine! spuse Nuri. Dacă te pierzi, nu vei mai găsi niciodată calea de ieşire.

Boba se încruntă.

— Nu paria pe asta, spuse el. Am un bun simţ al direcţiei.

— Asta s-ar putea să nu fie suficient pentru a te ajuta aici, răspunse Nuri.

Boba ura să recunoască acest lucru, dar trebuia să fie de acord cu Bimmul. Deasupra lor, cerul care nu era cer, era brăzdat de mii de obiecte strălucitoare. Arătau ca nişte panglici sau curcubee. Dar erau de fapt alte tobogane, sau pante, de genul celei care îl adusese pe Boba aici. Vedea capsulele care treceau prin ele, în sus şi în jos. Aerul era plin de speedere aeriene luminoase, biciclete swoop, taxiuri automate, chiar şi navete de curse. Pe pământ, străzile şi trotuarele se încolăceau în jurul clădirilor înalte, ponosite. Străzile erau pline de gunoaie, pietre sparte, speedere avariate. Şi oriunde se uita, vedea fiinţe – non-umani, mai ales, dar şi mulţi oameni. Niciunul dintre ei nu părea prietenos. Mulţi dintre ei păreau chiar periculoşi.

— Hei, ai grijă! se răsti cineva la Boba.

Un Caridian înalt, cu aspect supărat, se holba în jos la el.

— Îmi pare rău, spuse Boba.

Caridianul trecu pe lângă el. Boba se uită în jur: Nuri dispăruse! Boba înghiţi în sec. Un grup de piraţi spaţiali înfricoşători trecu pe lângă el, râzând. Boba se uită la ei, încercând să pară neimpresionat.

— Tinere domn! se auzi vocea lui Nuri de la câţiva metri distanţă. Pe aici!

Boba se grăbi să i se alăture, dincolo de magazine şi pieţe, prin structuri abandonate care arătau ca nişte nave spaţiale antice, pe sub cupole mari de sticlă spartă. Au trecut şi de vânzătorii de alimente. O parte din ceea ce vindeau părea dezgustătoare – chestii cu gheare, şi tentacule, şi prea mulţi

ochi. Dar o altă parte din mâncare arăta şi mirosea delicios. Lui Boba îi lăsă gura apă. Nu-şi putea aminti cât timp trecuse de când mâncase ultima dată. Era destul de sigur că nu astăzi.

La început încercă să memoreze drumul. Dar după un timp, Boba renunţă să mai ţină socoteala. Drumul lor se înfăşura prin interior şi pe afară, înainte şi înapoi. Odată chiar fusese sigur că mai trecuseră pe acolo. Se întrebă dacă, dintr-un motiv sau altul, Nuri încerca să-l păcălească. Să-l împiedice să îşi poată găsi singur drumul înapoi. Şi indiferent unde mergeau, erau mulţimi de fiinţe. În ciuda regulii împotriva non-nativilor înarmaţi, majoritatea celor pe care îi văzu purtau arme de un fel sau altul. Vibrolame, bastoane cu şocuri electrice, blastere, minirachete pentru încheietura mâinii. Boba era destul de sigur că majoritatea dintre ei nu erau cetăţeni de pe Aargau. Şi era destul de sigur că nu va dori să se lovească de niciunul dintre ei, aşa singur şi neînarmat cum era.

— De unde vin toate aceste fiinţe? întrebă Boba.

Nuri îl conducea pe stradă, către o alee.

— Vin din toată galaxia, spuse el cu vocea sa înaltă şi cântătoare. Sunt atraşi de averile care se pot face pe Aargau, tranzacţionând valută. Iar aici, în Oraşul Subteran, se poate orice. Trădare. Crimă. Piaţa neagră este foarte ocupată aici. Contrabandiştii comercializează şi vând aur, credite, date, droizi, bijuterii, arme, nave. Dar cel mai valoros lucru este informaţia.

— Informaţia? se încruntă Boba. Nu pare ceva interesant.

Nu în comparaţie cu armele sau navele, gândi el.

— Ai încredere în mine, spuse Nuri. Ştiu despre ce vorbesc. Şi stai lângă mine – este riscant să cobori aici. În special pentru un nou venit.

Nu am încredere în nimeni, gândi Boba supărat.

În acel moment, o siluetă se repezi de pe o alee întunecată.

— Vino înapoi! porunci Nuri.

— Nu! spuse Boba.

Întinse mâna după o cărămidă spartă pentru a o arunca asupra siluetei. Aproape ajunsese la ei, cu braţele întinse. Era prea întuneric pentru a distinge ceva clar, dar nu îndeajuns pentru a nu vedea că ţine un blaster.

Şi blasterul era îndreptat chiar spre Boba Fett.

Capitolul 13

Boba îşi întoarse braţul spre înapoi, gata să arunce cărămida. Dar înainte să facă asta, Nuri îl opri.

— Stai! spuse Bimmul. Aşteptă...

Silueta veni lângă ei şi se opri, gâfâind. Era o Bothană acoperită cu blană, cu urechile ascuţite, lipite de cap de frică.

— Nuri! exclamă ea.

Nuri o privi îngrijorat.

— Ce este, Hev'sin? întrebă el.

— Te-am căutat!

Se întoarse şi se uită la Boba. Blasterul ei era încă îndreptat spre el.

— El cine este? îl întrebă pe Nuri cu o voce joasă, acuzatoare.

Boba se uită fix la picioare. Nuri îi aruncă o privire, apoi clătină din cap.

— Doar un băiat, îi spuse el încet Bothanei, nu vei avea nevoie de armă lângă el. Spune-mi, Hev'sin – ce nu este în regulă?

Bothana ezită. Apoi îşi strecură blasterul înapoi la centură. Păşi lângă Nuri şi cei doi se îndepărtară uşor. Era evident că nu erau îngrijoraţi de faptul că Boba îi asculta.

La urma urmei, gândi Boba, sunt doar un băiat. Nu o ameninţare serioasă. Sau cel puţin aşa credeţi voi.

Boba îi ştia pe Bothani. Erau cei mai buni spioni din galaxie. Părăseau lumea lor natală, Bothawai, şi călătoreau pretutindeni. Şi oriunde mergeau, îşi găseau de lucru – locuri de muncă sub acoperire, ca agenţi independenţi sau ca parte a Reţelei de Spionaj Bothane. Şi ce tocmai îi spusese Nuri? Cel mai valoros lucru este informaţia. Boba se prefăcu că se uită fix la aleea din apropiere. Dar, de fapt, asculta ce spunea Bothana. Boba îi spiona.

Şi eu pot juca acest joc, gândi el. Şi doar unul poate câştiga – iar acela voi fi eu.

O putea auzi pe Hev'sin vorbind, cu o voce joasă şi alarmată.

— Se spune că a venit aici pentru a strânge credite pentru Separatişti. Acesta este motivul pentru care este jos în Oraşul Subteran. Se preface că face o vizită standard la birourile Clanului Bancar de la nivelul patru, dar adevărata lui afacere este aici jos. Nu vrea să atragă atenţia membrilor Republicii.

— Eşti sigură de asta, Hev'sin? o întrebă Nuri.

Părea extrem de interesat, dar nu prea alarmat.

— Desigur, şuieră Bothana. L-am văzut cu ochii mei. Este înconjurat de soldaţi clone – acum nu mai călătoreşte nicăieri fără pază deplină. În plus, l-aş recunoaşte oriunde pe San Hill.

San Hill! Boba îşi aminti – îl văzuse pe San Hill cu puţin timp în urmă, la nivelul doi – bărbatul slab şi urât ca o insectă pe băţ. Şeful Clanului Bancar InterGalactic. San Hill era separatist. Boba aflase acest lucru când era pe Geonosis şi îl văzuse pe San Hill întâlnindu-se cu Contele Dooku. Boba se întrebă dacă San Hill ştia că Dooku era aceeaşi persoană cu Tyranus – Tyranus, cel care crease soldaţii clone care îi atacau acum pe aliaţii lui San Hill!

Pun pariu că nu ştie, gândi Boba. Şi apoi avu un alt gând. Poate că ar vrea să ştie... pentru preţul corect. Informaţiile erau foarte valoroase aici, pe Aargau.

— Unde l-ai văzut? o întrebă Nuri pe Bothană.

— Lângă palatul de jocuri de noroc al Huttilor. Poţi fi sigur că San Hill nu are gânduri bune dacă face afaceri cu Huttii.

Nuri aprobă din cap.

— Aşa este.

Ochii lui Boba se măriră. Huttii! Ştia cine erau – unul dintre cele mai cunoscute clanuri din galaxie! Ei conduceau casele de contrabandă şi jocuri de noroc din Spaţiul Hutt şi nu numai. Acum se părea că aveau ceva operaţiuni aici pe Aargau. Ilegale, desigur, deoarece se aflau în Oraşul Subteran.

Tatăl lui Boba, Jango, făcuse afaceri cu Jabba, conducătorul clanului Hutt.

— Hutti apreciază un vânător de recompense bun, îi spusese Jango fiului său. Şi plătesc bine – mai bine decât aproape oricine altcineva.

Pentru cunoştinţe, trebuie să-l găseşti pe Jabba, spusese cartea tatălui său. Oare Huttul Jabba ar putea fi aici pe Aargau? Boba se uită la Nuri şi la Bothană, apoi întoarse repede capul.

— Trebuie să plec acum, spuse Bothana uitându-se peste umăr.

Se uită fix la Boba. Era ca şi cum ar fi fost invizibil pentru ea.

Un alt avantaj când eşti tânăr!

— Ştiam că o să vrei să ştii asta, Nuri.

Bimmul dădu din cap.

— Da. Mulţumesc.

Îi întinse o monedă. Bothana îl privi, dezamăgită. Pentru o clipă, Boba crezu că o să se certe cu el – dar apoi îşi aminti. Bimmii erau experţi în negocieri. Şi Bothana nu avea timp de pierdut cu negocieri. Îi dădu lui Nuri un rămas bun mai mult ca un mârâit, apoi se întoarse şi se îndepărtă repede.

— Interesant, spus Nuri, mai mult pentru sine decât pentru Boba. Foarte interesant.

Ridică privirea şi parcă îl văzu pe Boba pentru prima dată. Un mic zâmbet traversă chipul Bimmului.

— Ei bine, tânărul meu vizitator, spuse Nuri. Făcu un semn către aleea din spatele lui. Mergem să luăm banii?

Boba nu spuse nimic. Nu se mişcă. Era ceva diferit la Bimm. Poate că era zâmbetul. Poate că era doar faptul că Boba era obosit şi flămând. Aşteptă şi apoi, în cele din urmă, aprobă din cap.

— Bine, spuse el.

Îl urmă pe Nuri pe alee. Era slab luminată, dar nu prea întunecată. Se curba uşor, totuşi, aşa că Boba nu prea putea vedea ce era înaintea lui. Câţiva piraţi spaţiali trecură pe lângă ei, râzând în hohote. Boba încercă să pară cât mai înalt când trecură pe lângă el. Ar fi dat orice să se întoarcă pe *Sclav I*. Ar da orice să plece de pe această planetă şi să fie pe cont propriu...

— Am ajuns, spuse Nuri dintr-o dată.

Se opri în faţa unei uşi metalice. În uşă era o fereastră mică, cu bare pe ea. În partea de jos era o deschidere îngustă. În spatele ferestrei se afla un droid de administrare foarte vechi, uzat.

— Vă pot ajuta? întrebă el cu o voce stridentă.

Nuri se întoarse spre Boba.

— Pot să am cardul tău, te rog?

Boba se gândi o clipă. Dacă Bimmul ar fi vrut să-l jefuiască, ar fi putut să o facă mai înainte. După o clipă, ridică din umeri. Scoase cardul din buzunar şi i-l întinse lui Nuri. Bimmul tot va mai avea nevoie de ADN-ul lui Boba pentru a obţine creditele. Sau poate că nu?

— Aş vrea să mi se scadă taxa din contul acestui tânăr, spuse Nuri. Strecură cartea prin deschiderea din fereastra cu bare. Şase sute de mii de mesarc ar trebui să fie de ajuns.

Droidul ridică cardul.

— După cum doriţi, spus el.

Glisă cardul pe un ecran roşu strălucitor. Boba îl urmărea suspicios pe droid. Nu se deranjase deloc să îl interogheze pe Boba. Nici măcar nu-l privise. Şi dintr-o dată, cuvintele însoţitoarei de securitate de la nivelul unu îi reveniră în minte.

De asemenea, trebuie să fii sigur că nu îţi schimbi banii cu nimeni care nu este membru licenţiat al Clanului Bancar InterGalactic. Există bişniţari pe piaţa neagră de pe Aargau.

Ăsta era un aparat bancar ilegal.

— Hei! ţipă Boba. Ce faci? Aia sunt banii mei!

Se aruncă spre maşina bancară, băgând mâna prin deschizătura îngustă, întinzând mâna după card şi lovind butoanele pentru a opri tranzacţia. Reuşi să oprească lucrurile – dar era deja prea târziu.

— Cinci sute de mii de mesarc au fost luate din contul tău, spuse droidul cu vocea ruginită. Scăpă cardul înapoi în deschidere. O zi bună.

Boba apucă cardul. Se întoarse furios spre Nuri.

— Tu! începu Boba să strige.

Dar apoi se opri. Nuri se transforma. Faţa lui trecea de la blana galbenă la una argintie, apoi la verde. Creştea, braţele i se lungeau, până când se ridică deasupra lui Boba. Nu mai era un Bimm.

— Eşti un metamorf! icni Boba.

Capitolul 14

— Eşti un tânăr isteţ, spuse metamorful Clawdite.

Era un metamorf tânăr, cu o voce ameninţătoare, susurată. Corpul părea să i se topească şi să se reformeze în faţa ochilor lui Boba. Căpătă muşchi, tendoane, forţă. Pe cap îi creştea păr întunecat. Ochii i se întunecară şi ei.

— Dar nu destul de inteligent, spuse el.

Boba îl privi uimit.

— Dar...

— Consideră-te norocos, tinere domn, spuse metamorful care fusese Nuri. Aş fi putut să iau preţiosul tău card şi să păstrez totul pentru mine. Aş fi putut să te omor.

Metamorful zâmbi – acelaşi zâmbet neplăcut pe care Boba îl văzuse ultima dată pe chipul Bimmului.

— Dar îţi admir curajul, continuă Clawditul. Eşti tânăr şi înveţi, la fel ca mine. Şi o urăsc pe Aurra Sing. Este rivala mea. Se pare că tu şi cu mine avem asta în comun. Aş fi putut să te las la nivelul doi. Te-ar fi găsit acolo, foarte curând. Dar găsindu-te, i-aş fi făcut pe plac lui Aurra Sing. O urăsc mult prea mult pentru asta.

Boba se uită furios la Clawdite.

— Nu ai dreptul să revendici ceea ce este al meu!

Clawdite râse.

— Ei bine, ai scos cardul înainte să pot obţine totul. Dacă poţi cumva să-ţi găseşti drumul de întoarcere la nivelurile superioare, vei găsi că mai sunt suficienţi bani pentru a cumpăra o modalitate de a pleca de pe planetă. Dar numai dacă eşti suficient de inteligent, Boba. Va trebui să eviţi să fii găsit de Aurra Sing. Va trebui să găseşti o cale spre nivelurile superioare. Şi apoi va trebui să-ţi găseşti drumul către ceea ce a mai rămas din moştenirea ta. Clawditul îşi înclină capul într-o parte. Am spus că Oraşul Subteran face parte din educaţia oricărui vânător de recompense. Ştiu că este o mare parte din educaţia mea. Sper că ţi-a plăcut lecţia, Boba.

Şi cu o plecăciune batjocoritoare, Clawditul se întoarse şi se grăbi pe alee.

Boba se uită după el. Cum am putut să fiu atât de neatent? gândi el supărat. Am uitat regula numărul unu a vânătorilor de recompense. *Să nu ai încredere în nimeni*. Bimmul – nu, Clawditul – îl trădase. Totuşi, metamorful avea dreptate. Boba învăţase o lecţie importantă. Data viitoare nu va mai fi la fel de dornic să accepte ajutor. Dacă va mai exista o dată viitoare.

Dar ce trebuia să facă acum? Boba se întoarse şi se uită la droidul din spatele ferestrei cu bare. Hmmm. Nuri reuşise să obţină bani din contul lui Boba. De ce nu ar reuşi şi Boba însuşi? Se îndreptă spre fereastră.

— Aş vrea să-mi iau restul de bani, spuse el.

Strecură cardul prin deschidere. Droidul îl privi cu ochii săi care nu clipeau. Luă cardul şi îl strecură într-un slot din braţ.

— Îmi pare rău, spuse. Dar nu aveţi permisiunea de a utiliza acest terminal.

Îi strecură cardul înapoi lui Boba. În mod clar, Clawditul ştia un cod de acces pe care Boba nici măcar nu îl putea ghici.

— Ce? spuse Boba nervos. Adică...

— Îmi pare rău, spus droidul. Să sun la securitate pentru a vă ajuta?

— Nu, spuse Boba în grabă.

Începu să se îndepărteze. Apoi se opri. Înainte, când Clawditul îi dăduse droidului cardul lui Boba, robotul spusese ceva. Ceva despre o bancă. Boba încă mai avea cardul. Dacă ar şti exact unde sunt banii, i-ar putea obţine singur – fără Aurra Sing! Se duse repede la fereastră.

— În ce bancă ai spus că sunt banii?

Droidul îşi înclină capul strălucitor, cromat.

— InterGalacticBank din Kuat. Nivelul doi. Să sun la securitate pentru a vă ajuta?

— Nu! spuse Boba repede. Adică, nu, mulţumesc!

Nuri avusese dreptate – informaţiile erau valoroase! Dar nu avu timp să-şi sărbătorească norocul. În spatele lui se auzi sunetul paşilor şi râsete mai dure. Boba se uită în urmă şi văzu câteva siluete înalte, puternic înarmate. Mai mulţi piraţi, fără îndoială. *E timpul să pleci de aici!* Se întoarse şi alergă fără zgomot pe alee. Se termina pe altă stradă. Asta era una chiar mai aglomerată şi mai ocupată decât cele pe care fusese mai devreme, cu Nuri. Boba se opri un minut, pentru a se odihni. Nu

simţea nicio teamă. Simţea furie, agitaţie şi hotărâre. Nu era prea îngrijorat pentru că Aurra Sing l-ar putea găsi aici. Care erau şansele ca ea să-l găsească în tot acest haos? Totuşi, unde ar trebui să meargă? Se uită în sus şi în jos pe stradă. Din câte putea vedea în toate direcţiile, erau magazine. Unele erau puternic luminate şi pline de droizi de serviciu plini de viaţă, şi humanoizi, şi extratereştri bine îmbrăcaţi. Altele erau slab luminate, cu doar una sau două siluete sumbre stând de pază lângă intrare. Unele se aflau în clădiri care abia erau puţin mai mult decât nişte grămezi de moloz. Toate păreau a fi un fel de gropi de jocuri de noroc. Multe aveau semne care clipeau sau derulau mesaje cu litere verzi strălucitoare, sau aurii, sau argintii.

Aici se schimbă toate monedele
Toate monedele sunt acceptate
Fără limită de sumă!

Boba începu să meargă. Mulţimile agitate, zgomotoase, se revărsau pe uşi în strada din jurul lui. Taxiurile automate – aeriene – pluteau în faţa caselor de jocuri de noroc, aşteptând să ia clienţi noi pentru a-i duce să cheltuie bogăţiile pe care tocmai le-au câştigat. Siluete urâte pândeau pe alei, aşteptând să se arunce asupra trecătorilor neştiutori. Deasupra, aerul era brăzdat de tuburile luminate. Capsulele strălucitoare accelerau în sus şi în jos între Oraşul Subteran şi Nivelurile Superioare. Între ele, sclipeau bicicletele swoop şi speederele aeriene.

Asta trebuie să obţin! gândi Boba în timp ce privea o bicicletă swoop care trecea. Odată ce îşi dădea seama cum să scoată bani, poate că va putea angaja una care să-l ducă înapoi la *Sclav I* – deşi să zboare singur ar fi mai bine!

— Băă! Gunoi uman! Dă-te din calea mea! mârâi o voce.

Boba ridică privirea, tresărind. O siluetă bloca strada în faţa lui. Era înalt, cu ochii portocalii pe o faţă cu aspect palid, de ciuperci, şi cu un apendice lung înfăşurat în jurul gâtului. Un Twi'lek.

— Nu m-ai auzit? repetă Twi'lekul înverşunat.

Mâna lui se mişcă ameninţătoare sub haine.

— Îmi pare rău, spuse Boba în grabă.

Se dădu deoparte. Twi'lek îi aruncă o privire batjocoritoare, apoi îl împinse şi păşi cu paşi mari pe lângă el. Boba îl privi plecând, gândindu-se.

— Stai puţin, spuse el încet pentru sine.

Avu o idee! Tatăl său îi spusese odată despre un Twi'lek numit Bib Fortuna. Străinul cu faţa ca o ciupercă servise ca mână dreaptă pentru Huttul Jabba, ajutându-l să-şi desfăşoare operaţiunile de jocuri de noroc pe Tatooine şi în alte locuri din galaxie. Aici pe Aargau era un palat Hutt de jocuri de noroc. Era o şansă ca acest Twi'lek să fie cel la care se referea tatăl său? Boba se uită după silueta care se îndepărta. Dacă era Bib Fortuna, s-ar putea să se îndrepte spre vizuina Huttului.

Boba ştia că şansele erau împotriva lui – dar apoi, toată lumea de aici părea dispusă să parieze. Va risca. Boba începu să se grăbească după Twi'lek. Avu grijă să stea în afara razei vizuale a Twi'lekului şi să fie mereu cu ochii pe el. Uneori acest lucru era greu, în timp ce extraterestrul pătrundea şi ieşea din aleile şi tunelurile înguste. Totuşi, Boba îl urmări neobosit prin labirintul Oraşului Subteran.

Ia fii atent la asta, gândi Boba cu un rânjet. Îşi urmărea prada pe un teren incredibil de periculos – la fel ca un vânător de recompense!

Capitolul 15

Twi'lekul ajunsese la capătul unei străduţe lungi şi înguste, întortocheate. Se opri în faţa unei clădiri mari, cu un acoperiş rotund care avea turnuri pe el. Clădirea avea forma unui cap gigantic de dragon krayt. Gura deschisă a dragonului era uşa. Înăuntru, Boba putu vedea o mulţime de extratereştri, oameni şi droizi. Între dinţii dragonului krayt, strălucea un holoafiş pe care apăreau litere verzi şi aurii în limba huttă. Twi'lekul se îndreptă spre semn. Fără să ezite, intră înăuntru.

Boba îl privi cum intră. Inima îi bătea tare acum. Văzuse mulţi oameni, mulţi extratereştri şi o mulţime de droizi de când era în Oraşul Subteran. Dar era un lucru pe care nu-l văzuse. Nu văzuse niciun copil. Nu văzuse, nicio persoană de vârsta lui.

Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să atragă atenţia asupra sa. Tăcerea şi camuflajul erau cele mai mari arme ale unui vânător de recompense. Dar nu avea cum să se strecoare pe gura acelui krayt şi să ajungă neobservat în palatul de jocuri de noroc. O grămadă de paznici corpolenţi stăteau chiar la intrare – Gamorreani porcini, după cum arătau. Boba privi cum Twi'lekul trecea trecea chiar prin faţa lor. Se închinară uşor în faţa lui, dar altfel nu îi acordară nicio atenţie. Cu toate astea, când se apropiară doi Wookiee, câteva momente mai târziu, paznicii Gamorreani îi percheziţionară înainte să-i lase înăuntru.

Cum ar putea Boba să treacă de ei?

Aruncă o privire în spatele lui, în josul străzii întortocheate. Putea să vadă încă două grupuri de fiinţe care se îndreptau spre palatul Hutt de jocuri de noroc. Dacă rămânea acolo unde era, ar fi fost văzut. În cel mai bun caz i s-ar fi spus să plece. În cel mai rău caz... Nu-şi putea permite să se gândească la asta acum.

La câţiva metri distanţă, se vedea o grămadă de dărâmături. Repede, înainte să-l vadă grupurile care se apropiau, Boba fugi şi se piti lângă ea.

Primul grup se apropie. Boba îi putea vedea acum clar: o jumătate de duzină de mici hoitari Jawa. Toţi purtau haine Jawa, distincte, cu glugă. Toţi vorbeau între ei în limba lor bâlbâită.

Când trecură, ochii le străluciră ca nişte făclii mici din interiorul glugilor.

— Hei, şopti Boba în sinea lui.

Mai avea o idee – una bună.

Se întoarse şi începu repede să caute printre dărâmături. Cărămizi, sticlă spartă, bucăţi de piele. O ruină topită care cândva fusese un blaster. Bucăţi de suliţe rupte. Grenade explodate. Ceva care semăna alarmant de mult cu o mână umană. Palatul de jocuri de noroc al Huttilor era un loc popular. Dar probabil că nu era o idee bună să rămâi prea mult timp în preajma lui. Deodată, Boba găsi ceea ce căuta.

Şi-a muşcat buza ca să nu plângă cu voce tare de triumf. Era doar o cârpă – o bucată de pânză lungă, galben-cenuşie, murdară şi plină de găuri. Dar era suficient de bună pentru el. Boba aruncă o privire înapoi pentru a se asigura că nu-l văzuse nimeni. Jawa tocmai se apropiau de intrare. Unul dintre ei păru să vorbească cu gardienii Gammoreani. Rapid, Boba îşi trase pânza peste cap. Miroasea urât – de fapt, puţea – dar strânse din dinţi şi încercă să o aranjeze corect.

Îşi ridică o parte peste faţă. O trase înainte, până îi acoperi faţa ca o glugă. Pânza ajungea chiar mai jos de genunchi. Îşi scoase centura de peste tunică şi şi-o legă slab în jurul taliei. Era mai bine. Era puţin mai înalt decât un Jawa, aşa că îşi îndoi genunchii. Era greu să mergi aşa, dar odată ajuns înăuntru, poate că nimeni nu va observa dacă se înălţa. Se uită în jurul grămezii de moloz. Se apropia un alt grup de palatul jocurilor de noroc. Erau prea departe pentru ca să-i poată vedea clar, dar erau înalţi şi vag umanoizi. Şi erau foarte mulţi.

Mai bine intru înăuntru, repede, gândi el

Boba se uită la palatul jocurilor de noroc. Gărzile Gammoreane dădeau din cap şi făceau semn către Jawa să intre. Boba aşteptă până când dispăru ultimul Jawa în gura dragonului krayt. Apoi inspiră adânc şi începu să se grăbească spre intrare. Dar când ajunse acolo se opri. Unul dintre gardienii Gammoreani se holbă la el mormăind pe un ton întrebător. Avea o suliţă înaltă şi o flutură ameninţător.

Partenerul său se uită prin ochii săi mici la Boba, sceptic.

Boba îşi aplecă puţin genunchii. Trase faldurile de pânză în jurul capului, rugându-se să nu i se vadă faţa. Arătă spre intrare, mimând că vrea să intre. Chiar atunci, unul dintre

gardieni îl împinse pe celălalt, mormăind şi arătând în spatele lui Boba.

— Aarrrgh! mârâi celălalt paznic.

Îşi scrâşni furios colţii şi se uită fix spre locul unde indicase celălalt.

Boba voia să se întoarcă şi să privească în spatele lui – dar nu îndrăznea. Rămase în picioare, întrebându-se dacă ar trebui să o zbughească spre intrare.

Fără avertisment, unul dintre Gammoreeni îşi răsuci suliţa prin aer, pe deasupra capului lui Boba. Îi făcu semn lui Boba să intre.

Boba dădu din cap nerăbdător. Adunându-şi pliurile mantiei, îşi plecă capul, apoi merse cât putu de repede prin gura dragonului krayt – şi în domeniul Hutt.

Capitolul 16

În interiorul palatului de jocuri de noroc, zgomotul era asurzitor. Râsete, strigăte furioase, urlete de triumf şi dezamăgire – toate laolaltă cu zgomotul monedelor, al zarurilor, clicurilor de Kenoball[6], strigătele dealerilor de cărţi şi a maşinilor de schimbat bani. Palatul Hutt era un alt labirint, toate camerele fiind pline de fum; era atât de aglomerat, încât Boba abia putu să se strecoare.

Gamorreanii porcini umblau de colo colo, păstrând ordinea şi alungându-i pe clienţii mai indisciplinaţi. Boba îi văzu pe Jawa, târguindu-se cu un Bimm pentru un joc de Outlander[7]. Boba se întreba dacă era un Bimm adevărat sau un alt metamorf.

— Urmăriţi Curse de Navete! strigă o voce.

Boba ridică ochii şi văzu un ecran uriaş. Cursele de Navete erau difuzate de pe Tatooine.

— Nu este refuzat niciun pariu!

Boba atinse cardul din buzunar. Era prea deştept ca să-şi irosească banii la pariuri. Tatăl său îl avertizase împotriva jocuri de noroc.

— Un vânător de recompense îşi joacă viaţa în fiecare zi, spunea întotdeauna Jango. *Doar un prost ar juca şi pe bani*.

Boba îşi strânse pânza zdrenţuită mai aproape de faţă. Acum nu avea decât un singur scop – să găsească o cale de întoarcere la Nivelurile Superioase, pentru a găsi o modalitate de a-şi localiza comoara. Apoi să revină la *Sclav I* şi să părăsească Aargau – fără Aurra Sing. Îşi băgă mâna în buzunar şi atinse cartea pe care i-o lăsase tatăl său. *Pentru cunoştinţe, trebuie să-l găseşti pe Jabba*.

Găseşte-l pe Jabba. Boba presupusese întotdeauna că, pentru a-l localiza pe gangsterul cel notoriu, trebuia să meargă în lumea natală a lui Jabba – Nal Hutta. Ori pe Tatooine, unde puternicul lider al clanului crease un imperiu al contrabandei.

---

[6] Kenoball – joc de noroc foarte zgomotos, jucat în cazinouri.

[7] Outlander – joc complex jucat iniţial pe holomese rotative, dar ulterior adaptat pentru utilizare pe mese simple.

Dar dacă Jabba era aici, pe Aargau? Huttii erau implicaţi în orice fel de activitate ilegală din galaxie. Poate că Jabba era de fapt aici, în Oraşul Subteran – chiar în acest palat de jocuri de noroc! Dar cum să-l găsesc? Boba se gândi bine. Ar fi trebuit să-l găsească din nou pe Twi'lek – cel pe care îl crezuse a fi faimosul Bib Fortuna.

Îşi trase puţin mantia zdrenţuită de pe ochi, încordându-se să vadă prin camera slab luminată şi plină de fum. O voce profundă mârâi în spatele lui. Boba ridică ochii şi îl văzu pe unul dintre Gamorreani. Avea o suliţă ridicată ameninţător în mâna lui imensă. Mesajul era clar. *Dacă nu cheltui bani, pleci de aici!* Boba dădu din cap scuzându-se. Începu să se întoarcă, când gardianul îl apucă brusc de umăr.

Opa! Dacă gardianul îi scotea deghizarea, nici Boba nu va mai exista! Săpă repede în buzunar şi scoase cardul, având grijă să îl ţină în mânecă, astfel încât să nu i se vadă mâna. Pâlpâi auriu în lumina slabă. Chipul urât al Gamorreanului deveni şi mai urât de dezamăgire. Cu un mormăit, gardianul se întoarse şi începu să se ia de altcineva. Of, gândi Boba. A fost cât pe ce. Trebuie să fiu mai atent!

Începu să se strecoare prin mulţime, căutându-l pe Twi'lek. Odată crezu că îl vede, dar se dovedi a fi un extraterestru înalt purtând o haină de blană. Odată i se păru că aude vocea adâncă şi hohotitoare a unui Wookiee. Dar se dovedi a fi un mic droid blindat, rostogolindu-se prin mulţime. Boba îl privi curios. Apoi se uită în jur. Aici erau o mulţime de droizi – mai mulţi decât s-ar fi aşteptat. De ce erau aici?

În timp ce se uita în jur, observă că aceştia nu erau droizi de protocol sau droizi de serviciu. Nici servomecanici. Erau droizi de santinelă, droizi de securitate şi droizii puternici ai poliţiei. Boba simţi că i se ridică părul pe ceafă. Ridică privirea şi văzu un droid de pază planând pe cealaltă parte a camerei. Se întoarse încet în aer, senzorii săi scanând umbrele. Cele trei arme ale blaţelor sale erau pregătite să tragă, dacă era necesar.

— Ce se întâmplă aici? şopti Boba.

Orice ar fi fost, nu îi plăcea şi nici nu avea încredere în droid – deloc.

Ca şi cum ar fi răspuns gândurilor sale, două femei înalte în uniforme de pilot trecură pe lângă el. Vorbeau cu voce joasă.

Boba trase mantia zdrenţuită în jurul feţei şi se întoarse, dar ascultă ce vorbeau.

— Zvonurile sunt că Dooku l-a trimis, spuse încet una dintre ele. Să strângă mai multe fonduri.

— Nu există suficiente credite în galaxie pentru a răsturna Republica, replică cealaltă femeie. Dooku este nebun.

— Te asigur că, în mod sigur, nu este, contracară prietena ei. Şi s-ar putea să nu existe suficienţi bani în galaxie să finanţeze o rebeliune – dar cu siguranţă este suficient în buzunarele Huttilor!

Femeile piloţi râseră încet. Trecură de un colţ şi Boba nu le mai putu auzi.

Contele Dooku! Sinistru Conte ar putea fi şi aici?

Nu – spusese femeia – *Dooku l-a trimis*. Pe cine ar fi trimis Contele? Boba se gândi rapid, şi îşi aminti. San Hill. Şeful Clanului Bancar InterGalactic şi una dintre cele mai puternice persoane din galaxie. Doar cu puţin în timp în urmă spioana Bothană îi spusese lui Nuri că San Hill era aici, în Oraşul Subteran. San Hill strângea fonduri pentru Separatişti. Strângea bani pentru Contele Dooku. Şi în acelaşi timp, soldaţii clone erau aici ca forţă de securitate a Republicii – soldaţii clone care fuseseră crescuţi la comanda lui Tyranus. Cele două părţi erau pregătite să se înfrunte reciproc, Republica şi Separatiştii. Clonele şi droizii. Dar în spatele fiecărei părţi era aceeaşi persoană: omul pe care Boba îl cunoştea drept *Contele*.

Contele Tyranus. Contele Dooku. Totul făcea parte dintr-un complot teribil, Boba era sigur de asta. De asemenea, era sigur că, dacă tatăl său ar fi fost încă în viaţă, ar fi găsit o modalitate de a utiliza aceste informaţii – mai ales cu San Hill pe aceeaşi planetă cu el. Boba ar putea găsi şi el. Trebuia doar să-şi dea seama cum. Poate că femeile pilot ar avea mai multe informaţii. Se întoarse şi începu să se mişte pe furiş după ele, pe podeaua aglomerată. Dar când dădu colţul, dispăruseră.

În schimb, se trezi faţă-n faţă cu trei siluete înalte, fioroase. Solzii ca o armură le acopereau corpurile, iar gurile largi şi lipsite de buze erau pline de dinţi ascuţiţi. Cozile lungi ieşeau în afară de sub tunicile lor, biciuind aerul ameninţător în timp ce se certau şi râdeau cu voci adânci, guturale. Barabeli reptilieni!

— Vrei să ni te alături? şuieră unul spre Boba. Erau în mijlocul unui joc de *solitaire* cu trei mâini. Miza este mare, Jawa – banii sau viaţa ta!

Barabelul îl lovi cu o gheară lungă şi ascuţită, iar ceilalţi râseră. Boba clătină din cap. Începu să se întoarcă. Dar, înainte de a putea să o facă, mâna gheară a Barabelului îl apucă de umăr, rapid, ca un fulger. Boba se feri, lovindu-i glezna. Reptila înaltă strigă de furie şi durere. Îşi repezi mâna înapoi, ghearele închizându-se strâns în jurul mantiei zdrenţuite a lui Boba. Boba se aruncă la podea. Mantia atârna de ghearele Barabelului ca o panglică de ceaţă cenuşie.

— Nu este Jawa! şuieră unul dintre ceilalţi Barabeli.

Aşa este, gândi sumbru Boba. Se rostogoli pe podea, ateriză pe burtă şi se trase imediat sub o masa. Deasupra lui, Barabelii se uitau la mantia zdrenţuită. Se uitară cu toţii în jur, cu nările fremătând în timp ce priveau în zadar după Boba.

Între timp, Boba se ascunse cât putu de mult în întunericul de sub masă şi îşi ţinu respiraţia. Unul dintre Barabeli îşi scutură capul greu, asemănător unei şopârle. Pufni, smulse mantia zdrenţuită de la prietenul său şi o aruncă peste umăr.

— Uită de el! Spurcăciune de hoitar! Înapoi la joc!

Încă o dată, Barabelii se strânseră laolaltă, fălcile clămpănind în timp ce priveau înfometaţi cărţile din mâini.

Boba scoase un oftat de uşurare. Era în siguranţă. Momentan…

Capitolul 17

Se odihni doar câteva minute.

Acum ce trebuia să facă? gândi el. Nu mai avea deghizarea. Dacă încerca să se mişte, va fi văzut şi aruncat afară din palatul de jocuri de noroc. Probabil că i se va confisca cardul. Apoi va fi singur, fără bani şi fără nicio modalitate de ieşire din Oraşul Subteran. Şi ăsta era cel mai bun lucru care i se putea întâmpla.

Cel mai rău era să fie ucis. Sau capturat de sclavagişti. Boba îşi încleştă maxilarul, sumbru. Asta nu se va întâmpla niciodată. Nu va lăsa să se întâmple una ca asta. Un bun vânător de recompense nu este niciodată prins.

Şi avea să fie unul dintre cei mai buni.

Totuşi, avea nevoie de un plan. Dacă l-ar putea găsi pe Twi'lek – dacă Twi'lekul era într-adevăr Bib Fortuna – dacă l-ar putea conduce la Huttul Jabba. Dacă Jabba era de fapt aici – şi dacă gangsterul îl va ajuta să revină la nivelul doi...

Sunt o mulţime de *dacă*, gândi Boba. Începu să se târască spre cealaltă parte a mesei. De dedesubt, palatul de jocuri de noroc al Huttului era o pădure de picioare. Boba scană camera după o pereche de picioare care aparţineau unui Twi'lek. Nu le văzu – dar văzu altceva. În partea îndepărtată a camerei, într-un alcov umbrit, stătea o siluetă familiară, cu braţele încrucişate. Silueta era îmbrăcată într-un costum stacojiu strâmt. Picioarele sale lungi erau încălţate în cizme de piele maro. O vestă armată din piele îi acoperea pieptul. Pielea îi strălucea de un alb mort chiar şi în întunericul palatului de jocuri de noroc. Un nod lung de păr roşu strălucitor îi cădea pe spate. Ochii albaştri aprinşi scanau camera, fără să rateze nimic. Vedeau totul.

Aurra Sing. Inima lui Boba o luă la goană. Îşi imaginase că lucrurile nu se puteau înrăutăţi – dar pur şi simplu se întâmplase. Exista un lucru mai rău decât a fi capturat sau ucis – şi anume să fie capturat şi ucis de cel mai răzbunător vânător de recompense. Aurra Sing nu i-ar arăta nicio milă. Nu i-ar păsa că era copil sau fiul lui Jango Fett. Pentru ea, el era un înşelător.

Cineva care o înşelase cu partea ei din avere – chiar dacă averea nu era pe drept a ei.

Ei bine, nu era momentul să se oprească să o înşele. Boba privi cum Aurra continua să cerceteze camera. Brusc, se învârti pe călcâie şi începu să meargă – chiar spre locul unde se ghemuise el sub masă. Boba îşi ţinu respiraţia şi îngheţă.

Privi cum cizmele maro suple treceau pe lângă el – la doar câţiva centimetri de nas. La câţiva metri distanţă se opriră. Auzi şuieratul Barabelilor şoptind în limba lor. Apoi auzi vocea joasă, puternică, a Aurrei.

— Caut un băiat, spuse ea. Cam atât de înalt. Păr castaniu, ochi căprui. Purta o tunică albastră şi cizme negre – totuşi s-ar putea să fie deghizat. Îl cred în stare, adăugă ea nervoasă.

— Nu am văzut pe nimeni, şuieră unul dintre Barabeli. Acum pleacă de la noi, dacă nu vrei să ni te alături – ah!

Boba se întoarse suficient cât să arunce o privire. Una dintre mâinile puternice ale Aurrei Sing era înfăşurată strâns în jurul gâtul Barabelului. Cealaltă mână ţinea în faţa ei un pumnal, avertizându-i.

— Nu sunt aici să-mi pierd timpul cu gunoaie ca tine, scuipă ea. Răspunde! Ai văzut băiatul?

— Da, şuieră Barabelul. Mâna lui cu gheară făcu un gest sălbatic. Acum câteva minute... Chiar acolo...

Boba îşi ţinu brusc respiraţia. Nu era timp de pierdut. Se întoarse şi se repezi spre partea din spate a mesei. Acolo era un zid din lemn masiv. Boba pipăi pe podea, căutând o armă – un băţ, o cărămidă, orice ar putea folosi pentru a se apăra. Mâna lui se strânse pe ceva rece şi greu. Un inel de metal, greu, mai mare decât mâna lui. Îl trase cât de tare putea. Cântărea o tonă, dar continuă să tragă, până când în cele din urmă se mişcă. Spre şocul lui, podeaua se mişcă şi ea. Boba se uită uimit. Inelul era prins de podea. Dar nu era un inel, ci un mâner. Când îl trase, ridicase un panou din podea. Era o trapă.

— Ar fi bine să nu minţi. Vocea dură a Aurrei Sing răsuna peste cameră de la doar câţiva metri distanţă. Altfel voi sculpta solzi noi pe feţele voastre urâte.

Boba auzi paşi – picioarele Aurrei – îndreptându-se spre masă. Trase mai tare de inel, încercând să ridice tot panoul de la podea. Paşii se apropiau. Lemnul scârţâi şi se răzui când

panoul se ridică. Sunetul i se păru asurzitor lui Boba. Acum panoul era la câţiva centimetri deasupra podelei. Îşi strecură mâinile dedesubt şi, cu toată puterea, îl împinse în sus, până când fu un spaţiu suficient de mare pentru ca să se strecoare. Îşi băgă picioarele în gaură, lovind doar în aer liber. Ce se întâmpla dacă nu exista niciun etaj? Ce se întâmpla dacă trapa se deschidea spre... nimic?

— Bine, copile – s-a terminat!

Vocea bucuroasă a Aurrei răsună în camera de deasupra lui.

Boba inspiră o ultimă oară. Îşi forţă picioarele prin trapă, apoi pieptul şi umerii. Alunecă în jos, cu mâinile ţinându-se de panoul de lemn de deasupra lui. Sub el nu simţea nimic, doar un spaţiu gol, negru ca aerul de deasupra Oraşului Subteran. Pentru o clipă oribilă nesfârşită, rămase acolo, suspendat între podeaua de deasupra şi nimicul de dedesubt. Apoi, cu o expiraţie puternică, trase din nou de scândura din podea. Se închise fără vreun sunet. Degetele îi alunecară de pe lemnul gol. Braţele îi fâlfâiră prin aer. Şi fără vreun sunet, Boba căzu.

Capitolul 18

Se părea că dura o eternitate căderea prin acel întuneric fierbinte. În realitate, dură doar câteva secunde.

— Au.

Lovi pământul cu o bubuitură surdă. Rămase acolo o clipă, calmându-se. Se uită în sus. Poate la trei metri deasupra lui, putu distinge doar un pătrat negru delimitat de patru linii subţiri de lumină slabă. Era trapa.

Oare Aurra o va observa? Boba nu avea de gând să aştepte şi să afle. Se ridică foarte atent, clipind în timp ce ochii încercau să se adapteze cu întunericul. De deasupra capului, auzea zgomotele oarecum înăbuşite din bârlogul Hutt. Pe măsură ce ochii i se obişnuiau cu întunericul, descoperi că poate vedea puţin. Lumina slabă din jurul trapei îi arăta că se afla într-un tunel. Se întindea în faţa şi în spatele lui. Se întoarse şi privi în întunecime. Pe unde ar trebui să meargă?

Deasupra lui auzi zgomotele picioarelor cu cizme, pe podea. Aurra. Boba alese să meargă înainte – şi repede. Mergea pe cât de repede şi de atent îndrăznea, cu mâinile întinse în faţa lui. Din când în când se cutremura în timp ce faţa sau mâinile îi erau atinse de ceva umed şi subţire. Pânze de păianjen – cel puţin, spera să fie doar pânze de păianjen. Uneori credea că aude ceva fugindu-i pe la picioare, un sunet aspru de picioare mici şi multe. Şi după câteva minute de pipăit drumul prin întuneric, auzi altceva. Voci. Veneau de undeva dinaintea lui. Boba observă că tunelul părea să devină mai luminos. În loc de negru, acum era înconjurat de un gri închis, ca fumul. Şi putea vedea că existau mai multe tuneluri care se despărţeau de cel în care era el. Toate duceau într-o întunecime profundă. Din unele dintre ele răsunau sunete slabe de paşi şi vorbe. Boba se cutremură. Dacă ar fi luat-o pe una dintre acele căi, din greşeală, s-ar fi putut rătăci aici pentru totdeauna. Nu voia să se gândească la ceea ce ar putea trăi în ele. Şi, în spatele lui, nu auzi paşi care să-l urmeze. Nu era niciun semn că Aurra Sing venea după el. Reuşise din nou să scape de ea. Poate că, la urma urmei, avea ceva noroc.

Lumina venea chiar din faţa lui. Boba se grăbi spre ea. Era atât de hotărât să ajungă acolo încât nu auzi zgomotul moale al mai multor picioare minuscule în tunelul din spatele lui. La doar câţiva metri înainte, pasajul se încheie brusc. Un pătrat palid de lumină strălucea pe podea. Boba se uită în jos şi văzu o grilă mică, aşezată pe pământ, la picioarele lui. Putea distinge forme şterse în camera de sub el.

— Eşti sigur că suntem în siguranţă? întrebă o voce în camera de dedesubt.

— Absolut, răspunse o voce foarte profundă şi lentă. Râse cu un sunet oribil, gol. Hoh, hoh! Unchiul meu însuşi a avut grijă ca locul ăsta să fie sigur. Nimeni nu poate ajunge aici fără ştirea noastră.

Ochii lui Boba se măriră. Privea într-o cameră secretă! Grila trebuie să fi fost pusă acolo pentru a spiona. Boba se lăsă încet în genunchi şi privi peste marginea grătarului. Avu grijă să rămână înapoi, în caz că se întâmpla să se uite cineva în sus.

— E bine, spuse prima voce.

Boba clipi. După întunericul din tunelul lung, îi era greu să se obişnuiască din nou cu lumina. Dar după câteva secunde putu să vadă mai clar. Şi ceea ce văzu îi opri respiraţia de surprindere. În camera de dedesubt, o siluetă înaltă, subţire, stătea pe un scaun mare. De ambele părţi ale lui, stăteau gardieni înarmaţi. Nu erau nici clone, nici droizi. Erau siluete umanoide musculoase, în uniforme cenuşii, cu blastere atârnând la şold. Silueta pe care o păzeau era San Hill.

— Este în interesul unchiului tău să ne susţineţi cauza, spunea şeful Clanului Bancar. Contele Dooku m-a asigurat de asta.

Boba trebui să se forţeze pentru a arunca o privire spre cealaltă siluetă din cameră. Era mare – de fapt, era imensă. Un corp gros, ca de melc, aşezat pe un scaun foarte mare, ca un tron. Avea braţe mici, slabe şi o coadă lungă şi groasă. Avea straturi de grăsime în cascadă, sub gura largă, arătând ca o broască. Era înconjurat şi el de gardieni. Boba înghiţi nervos. Era Jabba? Dacă da, era chiar mai dezgustător decât îl descrisese tatăl său. Creatura asemănătoare cu un melc clătină din cap.

— Unchiul meu va hotărî singur, spuse el cu vocea lui bubuitoare. El nu va fi grăbit, nici chiar de către Contele Dooku.

— De ce nu este aici unchiul tău? întrebă San Hill pe un ton liniştit, dar iritat. Părea supărat şi nerăbdător. Aş vrea să fac afaceri cu Jabba însuşi, nu cu un subaltern!

— Gorga nu este un subaltern! bubui Huttul. Braţele lui minuscule se zbătură pe pieptul său larg şi slinos. Unchiul meu este ocupat cu interesele noastre de pe Tatooine. Dacă doriţi, îl puteţi vizita acolo. Dar nu v-aş sfătui să faceţi asta, adăugă Gorga cu un râs lung, gâlgâit.

Boba se strâmbă. Deci ăsta era nepotul lui Jabba! Îi era greu să-şi imagineze ceva mai respingător decât Gorga. Dar se părea că va trebui, până când îl va putea vedea pe Jabba însuşi. Boba simţi un junghi de dezamăgire şi nervozitate. Sperase că Jabba va fi aici, ca să-l sfătuiască – să-i dea *cunoaşterea* pe care tatăl său spusese că vechiul Lord al crimei le posedă. Dar Jabba nu era aici. Era pe Tatooine.

Trebuie să ajung la *Sclav I*, gândi sumbru Boba. Trebuie să ajung pe Tatooine.

Pierduse destul timp în Oraşul Subteran. Avea informaţiile de care avea nevoie despre averea tatălui său. Era în seifurile Băncii Kuat, la nivelul doi. Avea cardul. *Sclav I* îl aştepta la nivelul unu. Tot ce trebuia să facă era să ajungă la bancă, să obţină creditele şi va avea destul ca să plece de pe Aargau şi să ajungă pe Tatooine. Doar gândul de a zbura din nou îl făcu pe Boba să se simtă mai bine. Îşi va urma traseul înapoi prin tunel, spre trapă. Va găsi o modalitate s-o deschidă din nou şi să urce. Apoi îşi va da seama cum să revină la nivelul doi. A ajuns până aici, nu? Putea să o facă.

La fel de tăcut ca un shook[8], Boba începu să se îndepărteze de grătar. Apoi se întoarse şi începu să alerge înapoi prin tunel. Se curba iar şi iar, şi Boba văzu încă o dată toate acele pasaje laterale, negre, căscându-se ca nişte guri uriaşe.

Nu te uita la ele. Stai cu ochii pe tunel!

În faţă, putea distinge zona de lumină care cădea prin trapă. Începu să alerge şi mai repede şi, dintr-o dată, se opri.

— Nu! şopti el.

În mijlocul pasajului, se târa ceva spre el. Avea mai mult de jumătate de metru lungime, cu multe picioarele negre,

[8] Shook – prădător carnivor, originar de pe Carratos. Se furişează şi sare de sus, tăcut, asupra prăzii.

articulate şi un corp lung, de asemenea, articulat. Cei doi cleşti lungi erau ridicaţi deasupra mandibulei. Micii săi ochi roşii erau fixaţi pe Boba, iar cleştii pocneau în timp ce se îndrepta spre el.

Un kretch[9]!

Boba lovi cu piciorul. Îi auzi cleştii pocnind, apoi îi simţi cum se freacă de piciorul lui, în timp ce se arunca spre el. Sări într-o parte, dar kretchul era prea rapid – îl urmă, frecându-i-se de cizmă. Boba îl lovi din nou. De data asta, simţi că lovise satisfăcător în timp ce piciorul său se conecta cu creatura asemănătoare unui scorpion. Kretchul zbură şi lovi peretele tunelului cu un sunet puternic. Însă acum Boba auzi mai multe sunete – alte creaturi mici, pocnind din cleşti, care veneau prin pasaj. Se întoarse să alerge spre trapă şi intră direct într-o siluetă înaltă.

Era un bărbat, îmbrăcat în aceeaşi uniformă cenuşie ca a gardienilor pe care îi văzuse în jurul lui San Hill, în ascunzătoarea lui Gorga. Dar acest bărbat nu era paznic sau subaltern. Purta uniforma vestimentară a unui oficial de rang înalt, care lucra pentru San Hill, o centură lată, decorativă, şi o expresie care era pe jumătate suspicioasă, pe jumătate autoritară. Zâmbi sumbru către Boba.

— Mergi undeva? întrebă el.

[9] Kretch – insectă asemănătoare scorpionului, care are şase picioare, doi cleşti şi coadă cu ghimpi.

Capitolul 19

Boba se uită consternat la oficial. În spatele lui, insectele kretch pocneau din cleşti. Acesta aruncă o privire în jos. Apoi îl apucă pe Boba de braţ, se întoarse şi îşi apăsă propria mână pe perete. O uşă ascunsă se deschise imediat. Oficialul îl trase pe Boba după el. Uşa se închise în timp ce insectele şuierară şi pocniră din cleşti, furioase că-şi pierdeau prada.

— Aşa deci. Bărbatul se uită gânditor la Boba. Se pare că avem un spion printre noi. Dar nu unul foarte atent. Hai să te vedem mai bine.

Ridică o torţă spre faţa lui Boba. Băiatul îşi acoperi ochii cu mâna în timp ce bărbatul se apleca pentru a se uita atent la Boba. Avea părul lung, roşiatic, şi faţa aspră. O cicatrice zimţată îi pleca de sub un ochi, peste obraz şi până la bărbie.

— Cine eşti tu? se aventură Boba.

— Vicepreşedinte Kos al conturilor galactice, răspunse oficialul.

Îl ţinea pe Boba de bărbie, cu mâna. Boba se uită înapoi la el sfidător, fără să spună nimic. Bărbatul continuă să-l privească. În cele din urmă, Kos clătină din cap. Ochii i se îngustară, în timp ce expresia i se schimba.

— Ştiu ce eşti, spuse el. Eşti acel spion Clawdite despre care am auzit. Un zâmbet uşor, aproape admirativ, i se întinse pe faţă. Deghizat în băiat – eşti foarte deştept.

Boba începu să dea din cap că nu. Apoi se opri. Un metamorf Clawdite ar putea arăta ca oricine sau orice altceva decât mărimea lui. Vicepreşedintele credea că este Nuri!

— Aşa este, spuse încet Boba.

Se uită cu atenţie la oficial. Zâmbetul bărbatului se aspri.

— Ei bine, San Hill are propriile sale metode de a se descurca cu spionii.

Începu să-l tragă pe Boba după el.

— La fel şi stăpânul meu, spuse Boba.

Kos se opri. Se uită fix la Boba, suspicios.

— Ce vrei să spui cu asta?

Boba ezită. Avea genul de informaţii pe care le-ar fi avut un spion – informaţii reale, posibil mortale. Din toată lumea de pe Aargau – din toată lumea din galaxie – doar Boba ştia ce joc mortal juca Contele. Contele pretindea că este doi oameni, aflaţi de părţile opuse unui mare conflict care se întindea prin toată galaxia. Era o informaţie pe care merita să-ţi bazezi viaţa. Şi chiar acum, asta avea să facă Boba.

— San Hill cunoaşte doar o parte din poveste, spuse Boba.

Încercă să-şi păstreze vocea calmă.

— Şi tu ştii restul? se răsti vicepreşedintele. Dar părea neliniştit. Aruncă o privire peste umăr, apoi îl trase pe Boba aproape de el. Ce ai auzit? întrebă Kos în şoaptă. Mâinile lui înmănuşate îl ţineau foarte strâns pe Boba de braţ. Au existat zvonuri, o mie de zvonuri.

Inima lui Boba bubui în pieptul său. Era într-un mare pericol – dar odată cu primejdia vine şi oportunitatea. Dacă era deştept, putea folosi acest oficial pentru a scăpa din Oraşul Subteran; poate chiar pentru a scăpa de pe Aargau...

— Nu ştiu nimic despre zvonuri, spuse în cele din urmă Boba. Îşi ridică mândru capul şi privi direct în ochii vicepreşedintelui. Eu cunosc doar adevărul. Dar adevărul are un preţ.

Kos se uită fix la Boba. Părea că îşi cântăreşte alegerile.

— Nu am toată ziua, spuse Boba. Şi nici pe cei pe care îi servesc.

Se uită cu bună ştiinţă pe lângă vicepreşedinte, de parcă mai era cineva acolo. Kos înţepeni. Mâna atinse arma de la centură. Ca pentru a se asigura.

— Preţul tău? spuse el. Pielea ta mizerabilă de metamorf ar trebui să fie un preţ suficient! Spune-mi ce ştii şi te las să pleci liber – deocamdată.

Boba se luptă pentru a-şi menţine vocea constantă. Putea simţi frica lui Kos – dacă Boba îşi putea controla propria frică, ar avea un avantaj.

— Nu. Nu este de ajuns. Îmi voi împărtăşi informaţiile – dar mai întâi trebuie să mă aduceţi la nivelul doi.

— Nivelul doi? Vicepreşedintele începu să râdă. Apoi râsul său se transformă într-o furie reţinută. Ţi-aş putea rupe

gâtul aici – dar după ce San Hill va afla veştile, va concepe el metode mai distractive de a te ucide.

— După ce va afla veştile mele, spuse Boba încet, te va ucide pentru că nu m-ai dus mai repede la el. Dar până atunci stăpânul meu va fi aici şi...

Îşi lăsă vocea să tărăgăneze ameninţător.

Oficialul îl privi fix. Faţa i se întunecă de furie. Mâna lui se îndreptă spre gâtul lui Boba. Boba inspiră adânc. Dacă avea să moară chiar acum, va muri luptând. Se uită neînfricat şi sfidător la cel care îl prinsese. Dar apoi Kos se opri. Se uită la băiat. Chipul său cicatrizat păru să-l privească pe Boba cu mai mult respect. În cele din urmă aprobă din cap.

— Bine, spuse el. Vom cum vrei tu. Problemele se adună, asta este sigur. Mai bine să ies din acest loc până să pornească furtuna.

Îl împinse aspru pe Boba, înaintea lui. Se auzi clicul unui blaster scos din toc.

— Dar nici măcar în vis să nu te gândeşti la evadare. Te voi aduce la nivelul doi.

— La Banca Kuat, spuse repede Boba.

Gardianul tăcu o clipă. Apoi râse.

— Kuat, nu? Ei bine, cineva trebuie să te plătească bine pentru serviciile tale. Dar cred că trebuie să meriţi asta, nu?

Nu ştii nici măcar jumătate, gândi Boba, în timp ce locotenentul îl ducea pe coridorul întunecat.

Capitolul 20

Mergeau într-un întuneric aproape deplin de... ore, sau aşa părea. Raza torţei îi ghida. Dar, în realitate, trecuse doar puţin timp – Boba trebui să-şi amintească că întunericul era înşelător, ca orice altceva de pe Aargau. În cele din urmă, ajunseră la locul unde se lărgea tunelul. În faţa lor era o uşă mare din metal. Şi în faţa uşii era un speeder aerian.

— Urcă, se răsti Kos.

Îşi ţinu blasterul aţintit spre Boba. Boba urcă. Nu putea să nu zâmbească. Doar vederea şi senzaţia unei cabine făceau să-i bubuie inima de entuziasm!

— De ce rânjeşti? spuse oficialul suspicios.

Boba îşi compuse faţa într-o expresie mai calmă.

— Mă gândesc că ai făcut alegerea corectă, spuse el.

Acest lucru păru să-l satisfacă pe vicepreşedinte. Se urcă în scaunul pilotului, se poziţionă în spatele comenzilor şi apăsă un buton. Uşa largă alunecă în sus, dezvăluind un tunel imens, gol. Se întindea în sus, în spaţiul întunecat, aparent fără limită. Boba îşi întinse gâtul şi se uită în sus. Nu era nelimitat. Sus, mult deasupra lor, putea vedea o sclipire verzuie.

— O scurtătură, spuse vicepreşedintele. Îşi permise un zâmbet. Acest tunel de ventilaţie se deschide direct la nivelul doi. Şi – noroc pentru tine! – seifurile Kuat nu sunt deloc departe.

Fără avertisment, apucă comenzile. Generatorul de energie urlă la viaţă. Cu un fior, speederul porni înainte. Apoi, când Kos lovi acceleraţia, speederul o porni direct în sus. Boba se apucă de scaun. Asta viaţă! Se uită cu dor la comenzile speederului. Naveta se legăna înainte şi înapoi. Se ridica atât de repede, încât Boba simţi că îl dor urechile din cauza schimbării bruşte a presiunii aerului. Se uită spre Kos care pilota.

Aş putea zbura mai bine decât el, gândi Boba cu dispreţ.

Totuşi, trebuia să recunoască, vicepreşedintele mergea repede. Trecură doar câteva minute de când tot zburau în sus. Mai devreme decât şi-ar fi putut imagina Boba, speederul se opri.

— Deci, spuse Kos.

Speederul plutea în aerul tunelului. La câţiva metri distanţă se afla un zid şi o uşă cu un indicator. NIVELUL DOI, era scris cu litere verzi, strălucitoare.

O mică platformă metalică se întindea de la uşă, atârnând peste spaţiul gol. Boba se întoarse şi se uită în spatele lui. Era un hău adânc. Ridică privirea, scrutând în întuneric. Abia reuşi să vadă, dar era acolo. Mult deasupra lui era o sclipire roşie slabă: nivelul unu. Se uită în jos. Înghiţi în sec. Era la kilometri şi kilometri deasupra Oraşului Subteran.

— Acum. Kos se întoarse spre Boba. Ochii lui deveniseră mai duri şi mai ameninţători. Vezi uşa aia de acolo? O voi deschide şi îţi voi permite să intri la nivelul doi – dar nu până nu-mi spui ce ştii.

Privirea lui Boba se mută de la bărbat la platformă. Dacă ar sări din speeder, ar putea să reuşească. Dar chiar dacă reuşea, uşa era încuiată. Şi dacă ar cădea...

Boba înghiţi în sec. Se gândi la tatăl său: indiferent ce simţea Jango, el părea întotdeauna curajos.

De multe ori mi-e frică, Boba, spusese el odată. *Dar dacă un duşman ştie vreodată că ţi-e frică, eşti terminat*.

Boba îşi imagină că este la fel de puternic şi de tare ca tatăl său. Îşi imagină că arăta netemător – chiar dacă nu se simţea aşa.

— San Hill strânge bani pentru cauza Separatistă, spuse el. Separatiştii sunt uniţi în spatele Contelui Dooku...

Faţa vicepreşedintelui se răsuci furioasă.

— Ăsta nu este un secret! Toată lumea ştie asta...

— Nu am terminat, spuse Boba cu răceală. Ştiaţi că un bărbat pe nume Tyranus a recrutat un vânător de recompense pe nume Jango Fett pentru a fi folosit de Kaminoani ca să creeze o armată de clone pentru Republică.

— Auzisem aşa ceva, recunoscu Kos, devenind tot mai interesat.

— Ei bine, eu ştiu asta: Dooku şi Tyranus sunt una şi aceeaşi persoană.

Oficialul îl privi neîncrezător. După un moment începu să râdă.

— Chiar m-ai făcut să cred pentru o clipă, spuse el. Apoi faţa i se întunecă. Dar nu am timp de pierdut – spune-mi adevărul! Ce ştii?

Boba ezită. Ştia că îşi pune propria viaţă în pericol împărtăşind acest secret. Dar era singura armă pe care o avea.

— El ajută la construirea a două armate, continuă Boba încet. A cheltuit milioane – miliarde – atât pentru droizi, cât şi pentru clone. Şi până la urmă, numai el va beneficia din război.

Boba se gândi cât de prost sunau propriile sale cuvinte. Dar, în mod ciudat, vicepreşedintele păru să le creadă.

— Tyranus... este Dooku? spuse el cu voce joasă. Dar...

Îşi scutură capul. Părea uluit şi neîncrezător, dar Boba putea să-şi dea seama că seminţele îndoielii fuseseră plantate.

— Eşti sigur de asta? întrebă Kos după un minut. Asta este trădare. Cel mai înalt grad de trădare.

Boba aprobă din cap. Kos se uită, gândindu-se, la panoul de control.

— Trebuie să-i spun lui San Hill, spuse el în cele din urmă, aproape ca pentru sine.

Fără să mai vorbească, conduse speederul spre platformă. Nava se legănă uşor înainte şi înapoi, în aer. Oficialul întinse mâna şi apăsă un buton. Uşa de la nivelul doi se deschise.

— Pleacă, spuse el scurt. Înainte să mă răzgândesc şi să te omor.

Boba sări afară, cu inima bătându-i puternic. Îi trebui o secundă pentru a-şi căpăta echilibrul. Apoi se repezi spre uşa deschisă.

— Aşteptă, strigă vicepreşedintele din spatele lui.

Boba se întoarse. Bărbatul stătea pe jumătate în speeder, cu blasterul tras.

— A durat prea mult, spuse Kos cu voce joasă. M-am răzgândit.

Capitolul 21

Cu un icnet, Boba se întoarse şi sprintă spre uşă. Dar, înainte să ajungă, răsună o explozie în spatele lui. Se uită înapoi şi îl văzu pe Kos întorcându-se pentru a privi spre ceva aflat sub speederul său. Era o bicicletă swoop. Apoi, încă o explozie zgudui speederul. O clipă mai târziu, apăru swoopul în sine. Pe el era o siluetă familiară, cu părul roşcat.

— Aurra, spuse Boba neîncrezător.

În timp ce se uita fix, ea ridică blasterul, cu ochii aprinşi fixaţi asupra lui.

— Doi dintr-o lovitură, spuse ea şi trase.

Avu loc o a doua explozie în timp ce vicepreşedintele deschidea focul, iar swoopul se legănă puţin. Fără să ezite, Boba se îndreptă spre speeder, aruncându-se înăuntru, în momentul în care naveta se îndepărta de platforma de aterizare. Kos privi în jos, cu o mână pe comenzi şi cu cealaltă pe blaster.

— Asta-i Aurra Sing, spuse bărbatul, sumbru. Dacă face parte din toate astea...

Vocea i se stinse. Se părea că apariţia bruscă a Aurrei îl făcea să-l ia pe Boba şi mai în serios. Speederul se scutură şi apoi se aruncă într-o coborâre ce-ţi oprea inima.

— Preia comenzile! strigă Kos în timp ce îi înconjura o altă flamă.

Boba dădu din cap şi sări pe scaunul de comandă. Vicepreşedintele se întoarse pentru a monitoriza urmărirea Aurrei.

— Există forţe de securitate peste tot la nivelul doi, spuse el clătinând din cap. Nu poate să scape.

— Asta nu ne va ajuta dacă suntem morţi, replică Boba.

Apoi conduse speederul într-o curbă ascuţită în tunelul cu aer, trăgând înapoi de comenzi, astfel încât vehiculul să se arunce brusc, în sus, în întuneric.

— Voi vedea dacă pot să o pierd pe drum.

Boba se uită la spaţiul vast din jurul lor, liniile ferestrelor şi uşilor erau doar nişte pete de alb şi verde. În spatele lor, zumzetul swoopului se auzea ca un hohot furios. Exploziile de

plasmă albă fierbinte treceau pe lângă speeder, emanând un miros de ars. Când Aurra Sing reuşi o lovitură directă, speederul se răsuci violent la stânga. Boba îl corectă repede. Lăsă speederul să intre în cădere în timp ce Aurra venea chiar în spatele lor, apoi coti şi urcă din nou, swoopul urlând în urmărire.

— Suntem deterioraţi? strigă Boba pe deasupra vuietului motoarelor.

— Nu serios, strigă Kos. Blasterul său se mişca furios înainte şi înapoi, încercând să o prindă pe Aurra Sing, dar ea era prea rapidă. Voi solicita întăriri...

Boba înghiţi în sec. Dacă vicepreşedintele cerea ajutor, vor veni şi soldaţii. O vor duce pe Aurra în arest – dar şi pe el. Va fi întrebat despre ceea ce îi spusese oficialului şi nu voia să se gândească la ce s-ar întâmpla cu el dacă va fi dus la interogatoriu. Dacă ceea ce ştia despre Dooku şi Tyranus îi devenea cunoscut lui San Hill. Dacă îi devenea cunoscut Contelui... Nu-l putea lăsa pe locotenent să vorbească.

Se aplecă deasupra comenzilor, cu mâinile ca gheaţa în timp ce strângea acceleraţia, apoi introduse comenzile pe panou.

— Există un preţ pe capul ei, spuse Boba. Veţi fi bine recompensat de stăpânul meu pentru că aţi prins-o. Voi stabili comunicarea pentru un apel de primejdie, minţi el, prefăcându-se că apasă un mic panou cu lumini roşii.

Aruncă o privire înapoi pentru a se asigura că ochii vicepreşedintelui erau încă pe swoopul care zbura în spatele lor. Apoi ridică privirea. În faţa lor, apărură goluri întunecate, dovadă a mai multor tuneluri mai mici, de aer sau de întreţinere. Boba îşi aţinti privirile asupra unuia dintre ele, o deschidere triunghiulară care se căsca din ce în ce mai mare pe măsură ce speederul se îndrepta spre el.

— Acum! şopti Boba.

Lovi comenzile, iar speederul se abătu brusc, dispărând în tunelul întunecat.

— Ce faci? întrebă Kos.

— Acţiune evazivă, spuse Boba.

În spatele lor, swoopul Aurrei trecu de intrarea în tunel. Boba îşi ţinu respiraţia. Bineînţeles, câteva clipe mai târziu, swoopul reapăru, afundându-se în pasajul întunecat, după ei.

— Ia-o la ţintă, spuse Boba, arătând spre silueta de pe swoop, o umbră neagră pe strălucirea deschiderii tunelului. Voi menţine speederul stabil.

Kos bâjbâi cu blasterul său.

— E greu de văzut aici, mormăi el. Este atât de întuneric.

— Asta înseamnă că este mai greu pentru ea să te ţintească pe tine, spuse Boba.

Dar asta era o altă minciună. Aurra Sing avea mintea şi instinctele unui prădător. De asemenea, avea abilităţi de prădător. Putea vedea pe întuneric la fel de clar ca o tuk'ata[10]. Dar Kos nu putea. Boba îşi ţinu respiraţia. Alunecă în jos cât de mult îndrăzni, sperând că vicepreşedintele nu va observa. Dar oficialul scruta întunericul, încercând să-şi fixeze ţinta pe Aurra.

— Iată-o, murmură el.

Boba auzi un clic uşor al dispozitivului de încărcare a blasterului. Kos ridică braţul. Boba se feri în timp ce o salvă trecea prin aerul de lângă el. Dar nu era a oficialului. Era a Aurrei.

— L-am nimerit! urlă ea triumfătoare.

Boba se strâmbă în timp ce silueta înaltă a lui Kos se prăbuşea peste o latură a speederului, pentru a cădea fără sunet în tunelul gol. Boba se gândi prea târziu la arma vicepreşedintelui, care căzu cu el în adâncuri.

Şi acum, Boba era singur cu Aurra Sing.

— Ai crezut că poţi să mă trădezi? Nu prea cred!

Cu un plânset surd, swoopul se îndreptă către speederul lui Boba. Acesta aruncă o privire în jur, sperând să găsească ceva ce putea folosi ca armă. Nu era nimic. Ţinu mâinile pe comenzi şi se uită sfidător peste întunericul gol către Aurra.

— Totul este de vânzare pe Aargau, spuse ea râzând crud. Mi-am cumpărat cetăţenia. Păcat că nu vei trăi suficient de mult pentru a face la fel. Râsul se stinse şi se uită la Boba cu ură. Nimeni nu scapă de mine. Sunt cea mai bună în ceea ce fac.

— Tatăl meu era mai bun, spuse Boba cu voce joasă şi calmă. Privirea lui se fixă în a ei în timp ce continua să o privească, fără teamă. În timp ce făcea asta, mâna lui se mişcă

---

[10] Tuk'ata – creaturi clasificate drept fiare de război Sith, cunoscute şi sub numele de câini Sith.

încet, în tăcere, peste panoul de control. Tatăl meu nu a ucis pentru distracţie. Sau de frică.

— Frică? se ridică vocea Aurrei aproape ca un ţipăt. Ochii i se aprinseră şi două pete roşii înfloriră pe faţa ei alb-moartă. Crezi că mi-e teamă? Cred că este timpul să te învăţ adevărul! Chipul ei se schimonosi într-o mască de furie. Îşi ridică blasterul în faţă, cu swooperul fixat sub ea. La revedere, Boba, spuse ea.

Boba se feri. Trecu mâna peste panou, lovind comanda *Direcţie Inversă*. Un puls aprinse blasterul Aurrei la mai puţin de un metru deasupra capului său. În acelaşi moment, speederul o porni înapoi. Sperase să lovească direct swoopul Aurrei. În schimb, îl şterse doar. Aurra strigă furioasă în timp ce braţele i se legănau şi următorul foc rată cu mult. Swoopul ei se legăna sălbatic şi ea se agăţă de el pentru a nu cădea în prăpastie.

— Da! strigă Boba triumfător.

Speederul zbura dintr-o parte în alta prin pasaj, abia ratând pereţii. În cele din urmă Boba recăpătă controlul, întorcându-l, astfel încât să iasă în vastul tunel principal. În spatele lui o putea auzi pe Aurra urlând furioasă şi sunetul surd al swoopului ei care se prăbuşea. Îşi îndreptă speederul în direcţia din care venise. Cu un vuiet scăzut, începu să zboare spre intrarea la nivelul doi.

Capitolul 22

Boba ştia că nu trebuia să creadă că scăpase definitiv de Aurra. Era ca un mynock agăţat de pradă, greu de desprins. Dar nu imposibil. Pe măsură ce speederul se apropia de intrarea la nivelul doi, Boba porni comunicatorul. Se auzi imediat o voce prin difuzor.

— Domnule, nu am putut să vă contactăm de ceva timp. Sunteţi în regulă?

Boba îşi drese glasul.

— Mă simt bine, spuse el, încercând să-şi facă vocea să sune cât mai profundă şi înăbuşită. Dar este un non-cetăţean renegat, liber, la nivelul doi. E înarmată. Se poate să fie unele victime...

Şi nu vreau ca eu să fiu una dintre ele!

În spatele lui se auzi sunetul brusc şi înalt al swoopului Aurrei şi explodă o altă salvă. Comunicatorul muri. Boba se aplecă asupra comenzilor, fără să-şi ia ochii de la ceea ce era în faţa lui: intrarea la nivelul doi. Mai aproape, tot mai aproape... Putea vedea semnul familiar şi uşa din spatele lui. Zburară scântei portocalii şi stacojii prin aerul din jurul lui, în timp ce trăgea speederul lângă platforma de aterizare. Ţinând capul jos, sări, se întoarse, şi o zbughi spre uşă. O deschise şi pătrunse pe nivelul doi. Lumea din jurul său îşi schimbă imediat culoarea. În loc de întuneric, totul strălucea cu o lumină verde, moale. Era într-un alt tunel, dar acesta era bine luminat. La un capăt, clipea un semn.

Ieşire

Boba se întoarse. La celălalt capăt al tunelului era un alt semn care clipea.

Banca Intergalactică Kuat

Numai Intrare

— Asta e! spuse Boba cu voce tare.

Începu să alerge. Din spatele uşii prin care tocmai trecuse, auzi brusc sunetul swoopului care se apropia. Nu trebuia să se uite înapoi pentru a şti că Aurra Sing era pe urmele

lui. În faţa lui, un droid de securitate stătea lângă intrarea în bancă.

— Pot să vă văd cardul, vă rog? întrebă el cu voce mecanizată.

Boba scormoni prin buzunar. Inima i se opri o secundă: pierduse cardul! Dar nu, era încă acolo. Îl smulse şi i-l întinse droidului. Droidul ridică cardul în faţa ochilor săi cu infraroşu şi îl scană. Apoi îi luă mâna lui Boba. Se simţi o licărire de căldură în timp ce îi citea ADN-ul. Apoi aprobă din cap.

— Foarte bine, spuse el. Puteţi intra.

— Opreşte-l! izbucni vocea Aurrei din capătul îndepărtat al tunelului.

— Ar fi bine să-i verifici actele de cetăţenie, spuse Boba dintr-o suflare către droidul de securitate. Este înarmată şi cred că hârtiile ei sunt falsificate.

Deschise uşa şi se repezi în bancă. În spatele lui, auzi cizmele Aurrei care se îndreptau spre intrare. Apoi auzi vocea calmă a droidului.

— Pot să vă văd actele de cetăţean, vă rog? întrebă el.

Uşa se trânti şi se încuie în spatele lui Boba. Rânji când auzi vocea Aurrei ridicându-se într-o furie frustrată.

— Pot să vă ajut?

Era un alt droid, echipat frumos cu articole aurii şi argintii. Stătea în faţa unui perete negru, imens. Prinse în zid erau mii şi mii de cutii mici, fiecare cu câte un număr.

— Vreau să obţin ceea ce este al meu, spuse Boba, gâfâind. Tatăl meu... a lăsat ceva pentru mine, aici, când a murit.

— Bineînţeles, spus droidul politicos. Pot să vă văd cardul, vă rog?

Boba îi întinse cardul. Droidul se întoarse şi rulă de-a lungul părţii din faţă a peretelui. În cele din urmă se opri. Întroduse cardul într-o fantă din perete. Una dintre cutii se deschise. Unul dintre braţele mecanice ale droidului retrase ceva din cutie. Apoi închise cutia şi se întoarse spre Boba.

— Asta vă închide contul, spuse el şi îi întinse lui Boba o pungă mică din piele.

Robotul introduse cardul într-un alt slot în interiorul pieptului său. Se auzi un şuierat şi apăru un fir de fum. Cardul fusese distrus.

Boba se uită în jos la pungă. Părea îngrozitor de mică. O deschise şi lăsă să-i curgă în palmă un pumn de credite strălucitoare, multicolore.

— Asta este tot? întrebă el. Scutură din cap. Tatăl meu mi-a lăsat o avere!

— Astăzi s-a făcut o retragere mare din acest cont, spuse droidul cu voce calmă. Cinci sute de mii de mesarc. Asta e ceea ce a rămas. Contul dumneavoastră este acum închis, spuse el pe un ton final şi plecă.

Boba îl privi neîncrezător. Apoi se uită la banii din mână.

Din pasajul din spatele lui, se auziră voci.

— Daţi-mi drumul! Hârtiile astea sunt legale! Am voie să port un blaster!

Se părea că Aurra Sing avea probleme cu securitatea de pe Aargau. Chiar când Boba se întoarse pentru a privi, se deschise o uşă laterală. Se revărsară pe coridor mai mulţi soldaţi puternic înarmaţi, care purtau uniforme identice cu cea a vicepreşedintelui. Îi privi cum alergau spre locul unde securitatea o reţinuse pe Aurra Sing, cizmele lor răsunând puternic. Câteva clipe mai târziu, auzi strigătul de furie al Aurrei Sing în timp ce soldaţii o înconjurau.

— Nu – lăsaţi-mă să plec, nu veţi...

Boba îşi înăbuşi un fior. Nu îi era milă de Aurra – l-ar fi ucis la fel de uşor cum îl omorâse pe locotenent – şi cu mai multă plăcere. Dar ştia că pierderea libertăţii era mult mai gravă pentru Aurra Sing decât pierderea jumătăţii din averea tatălui său. Totuşi, probabil că nu va fi închisă sau reţinută mult timp. Boba îşi putea paria viaţa pe asta. Dar nu chiar acum. Acum, Boba plănuia să se folosească de fiecare monedă pe care o avea. Se uită la banii din mâna lui – nu erau o avere imensă, poate, dar erau suficienţi pentru a echipa o navă. Suficienţi pentru a pleca de pe Aargau. Băgă banii înapoi în punga de piele şi o închise.

O puse cu atenţie în buzunar, împreună cu cartea tatălui său. Apoi se întoarse şi începu să meargă repede pe coridor, spre nivelul unu.

Capitolul 23

Nimeni nu îl întrebă nimic când cumpără combustibilul şi proviziile pentru nava sa. Şi nimeni nu îi chestionă când urcă la bord, după ce obţinuse permisul de plecare de pe Aargau. S-ar putea ca banii să nu cumpere fericirea, dar cumpărau multe alte lucruri care erau utile.

Boba se aşeză în cabina lui *Sclav I*. Se simţea de parcă se întorcea acasă – pentru prima dată. Îşi legă centurile, lovi comenzile şi se lăsă pe spate. O clipă mai târziu, simţi impulsul şi vuietul familiar al decolării.

În câteva clipe, Aargau era departe, mult în spatele lui. Boba se uită pe ecran la planeta sclipitoare. Se întrebă scurt ce se va întâmpla cu fiinţele pe care le întâlnise acolo.

Tânăra clonă 9779.

Clawditul Nuri – dacă acesta era cu adevărat numele lui.

Manipulatorul San Hill.

Ce avea să se întâmple cu ei, se întrebă Boba. Şi ce avea să se întâmple cu cauza Separatistă, condusă de înşelătorul Conte Dooku?

Şi Aurra Sing?

Era posibil ca Aurra Sing să rămână în custodie pe moment, dar Boba ştia că nu va rămâne acolo mult timp. Era prea inteligentă pentru asta. Şi când va fi eliberată, va veni să-l caute.

Boba zâmbi cu hotărâre. Când se va întâlni cu Aurra Sing, va fi pregătit pentru ea.

Deocamdată avea alte lucruri pe minte.

Boba ştia unde se afla viitorul său imediat – cu faimosul gangster Hutt, Jabba. Zâmbind, se aplecă peste panoul de control şi introduse coordonatele pentru Tatooine.

Sfârşit

Universul Star Wars
Anexe

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a

slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună de la Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generaţii după generaţii şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuţi începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulţi Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forţele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea

de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecinţă Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicaţi de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prinţesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învăţătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuţilor Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştinţe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăţie şi îşi arogă titlul de prim Stăpân întunecat al Sith. Kun şi alţi Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toţi Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetăţii fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliaţi printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supravieţuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânţi şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerţului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambiţios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influenţă şi autoritate. Promiţând că va face curăţenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în

ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forţei. El avea însă ambiţii mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcţia de Preşedinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturaţi, întemniţaţi ori striviţi de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruţare ţelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existenţa reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariţia unei noi ştiinţe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forţă, în timp ce legea marţială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziţia sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început fără să ştie, acest grup curajos

a avut aliaţi în Senat. Acei senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată. La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor rebeli informaţii strict secrete,

permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţine arme şi desigur nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliţia secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informaţie dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala imperială. Astfel ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianţei Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianţe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferinţă secretă ţinută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistenţă dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătăţirea comunicaţiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistenţă au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianţei care în scurtă vreme şi-a sporit puterea graţie nou-formatei unităţi.

Declaraţia Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferinţă, l-a sfidat în mod făţiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimţământul celor impozitaţi;

Ai ucis şi întemniţat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Noi, Alianţa Rebelă, în numele şi cu autoritatea fiinţelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intenţiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ţie şi forţelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor fiinţelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate fiinţele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor ţeluri noi punem chezăşie proprietăţile, onoarea şi vieţile noastre.”

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergenţele care existaseră cândva între rase şi specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorinţa comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieţilor lor. Piloţi spaţiali au străbătut distanţe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectaţi şi întemniţaţi de imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.